

76 doğumluyum, 44 yaşındayım, doğma büyüme Kemalpaşalıyım. 15 senedir de İzmir Gültepe'de oturuyorum. 29 senedir yani aynı yerde yaşadım, aynı mahalle, aynı semt, Kemalpaşa'da doğdum, orda büyüdüm, başka bir mahalle de bilmiyorum, yani (gülüyor) yaşamak nasıldır, ben çünkü mahallemi çok seviyordum. Orda çocukluk çok farklı güzeldi, araba geçmeyen bir yerdi en azından. Çok rahat bir çocukluğumuz vardı, yani rahat derken korkusuz yaşadık biz çocukluğumuzu, yani işte akşam karanlığına kadar oynayıp da sonra evine giden, akşam yemeğini hep birlikte annesiyle babasıyla işte kardeşleriyle yiyen. Sabah erkenden kalkıp saat 7'de hep birlikte sabah kahvaltısına, yani kimse bizde 9'a 10'a kadar şimdiki gibi yatmazdı. Annem daha doğrusu yatırmazdı, herkes kahvaltıda olacaktı yani, kimse ayrı ayrı kahvaltı etmeyecek. Bizim bir evimizin şeyi vardı, yani geleneği oydu, yani kimse ayrı yemek yemeyecek, kim acıktı bekleyecek. Akşam yemeği baba gelince evde yenecek, böyleydi yani çocukluğumuz. Oyun oynardık mesela oyuncağımız yoktu, parkımız yoktu oynamazdık, ama çamurdan pastalar yapardık. Ondan sonra 6 kardeşiz, ben dördüncüyüm, benden sonrakiler bir oğlan kardeşim var, bir kız kardeşim var, benden öncekiler de iki ablam var, bir abim var. Abim eğitim görevlisi, şu an İstanbul'da yaşıyor, lisede müdür. Ablam ev hanımı, öbür ablam ev hanımı, kız kardeşim muhasebeci, oğlan kardeşim belediyede çalışıyor. Onlar hepsi evli, hepsinin ikişer üçer çocuğu var. Ben de iki çocuğum var, Allah herkesinkini bağışlasın. Ablam 48, yok pardon, ablam 50 yaşında zannedersen, yaşları pek sormuyorum (gülüyor), ben kendi yaşımı biliyorum sadece 44, benim bir büyüğüm olan 46 yaşında, kız kardeşim 39 yaşında, oğlan kardeşim 42 yaşında. Onları biliyorum, onlar benden küçük olduğu için (gülüyor).

Benim çocuklarım biri 14 yaşında, biri 11 yaşında. Hiç kızım olmadı, bu saatten sonra da (gülüyor) çocuk düşünmüyorum zaten. Yani çok isterdim aslında olmasını. Niye, kız çocuğu farklıdır, erkek biraz daha farklı, haa sevilmiyor mu seviliyor, erkek çocuğu da seviliyor ama kız çocukları daha böyle bir özel geliyor bana nedense. İşte böyle güzel güzel giydirmek, saçlarını taramak, onlara toka takmak, belki ben hani çocukken ben çok fazla tokam olmadığı için tokaları çok severim mesela. İsterim *** kız yeğenlerim var mesela, onların çocukları var, hep onları şey yapardık, mesela oğlan kardeşimin ilk kızı benim elimde büyüdü, üç yaşına kadar ben büyüttüm yani, daha doğdu yirmi gün yanımda yatırdım uyuttum onu. Annesi işte rahatsızdı diye, ben ilgilendim, işte altını ben temizlerdim, üstünü ben giydirirdim, banyosunu ben yaptırırdım, severdim yani bebeklerle ilgilenmeyi. Ondan sonra şey, sonrakiler tabi ben evlenip geldiğim için çok fazla ilgilenemedim ötekilerle. O benim için farklıdır, bir de ablamın kızı var, onu da gene öyle o çok özeldir benim için. Çünkü küçük yaşta işte annesi babası ayrıldı, *** o ağladığı zaman ben dayanamazdım ona. O gözünden böyle damla damla akan yaşlar benim içime içime akardı. Daha hala da öyledir, ona birisi bir şey söylesin ben üzülürüm yani. O, o her zaman için benim, yani özel bir çocuk. Şimdi onun çocukları var ama, bir oğlu bir kızı var, şimdi onlarla şey yapıyor, haşır neşir. Bazen arar kızarım, niye açmıyorsun diyorum telefonu, teyze duymadım işim vardı, işte oğlan elimdeydi, fırçalarım ama hiç bir zaman da bana şey yapmaz, yani teyze sen bana neden böyle konuşuyorsun demez yani. Kızısam da gene çok seviyorum hepsini. Hepsi benim için özeldir, hepsi benim için dünyada yani nasıl diyeyim, farklıdır onlar... ablamın çocukları da öyle olsun bir tane kızı var iki tane oğlu var. Oğlanlar gene öyle, ama kız ne bileyim, kız bana daha farklı geliyor, kız çocukları benim olmadı, Allah nasip etmedi, böyle hayırlıymış, biz de öyle diyoruz.

Annem babam 75 senesinde gelmişler, Erzurum'dan gelmişler, burada benim babam gelmeden önce amcam var, büyük amcam gelmiş babam da sonra. Onların hepsi bir arada yaşıyorlar, işte iki amcam, dedem, babaannem, babam hepsi bir aile olarak 20 hane yani 20 nüfus hep bir evin içinde yaşamışlar. Sonra babam istememiş orda kalmak, İzmir'e gelmiş. Kemalpaşa'da ev yapmış, ilk geldiği zaman belediyede çöpçülük yapmış, ondan sonra TEK, şimdikininki TEDAŞ olan o zaman TEK diye geçiyor, Türkiye Elektrik Kurumu. Oraya girmiş, oradan emekli oldu. Emekli olduktan sonra da emekli parasıyla gitti bahçe aldı 25 sene önce. O gün bu gündür hala bahçeyle uğraşır ve hala çalışır babam 80 yaşında, Allah herkesin annesine babasına hayırlı ömür versin. Hala bizim için çalışır yani. Hep emekleri, çocukları işte ele muhtaç olmasın, kimsenin eline bakmasın, işte kimseye özenmesin. Biz tabii o zamanın şartları ile şimdiki bir değil ama ben hiçbir zaman böyle şey bir yokluk işte görmedim hani, bizim evimizde tereyağı da bulunurdu kimsenin evinde yokken. Hiçbir zaman bize yani işte bayramda kıyafet alamama gibi, işte Kurban Bayramı olsun kurban kesememe. Her zaman bize şey espiyi yapardı, ben bu sene kurban kesmeyeceğim, kesemeyeceğim. O zaman biz de kapıları kitleriz (gülüyor), kimseyi kabul etmeyiz. Ama Allah her sene nasip etti hala da ediyor, Allah herkese nasip etsin. Onlar güzel değerler, bazen görüyorum işte kesemeyen insanların ne kadar böyle şey olduklarını, ama kesenler de bence biraz onları da görmesi lazım. Benim babam bize pek yokluk yaşatmadı yani. Belki kendi içinde çok yokluk yaşadı ama o bize belli etmedi. Biz hep var, babamı hep var biliyorduk, yani o bize hiçbir zaman yokluğunu belli etmedi. Kendi giyinmezdi bize giydirdi ve hala da öyle. Bahçede ne olursa olsun bütün çocuklarına işte ceviz varsa ceviz, zeytinyağı çıksa zeytinyağı, işte kirazı kasa kasa herkes götürür. Yeri gelirse biz neyle ısınıyoruz sobayla ısınıyoruz, yeri geliyor odununu taşıyor bahçeden, yok desen hiçbir zaman şey yapmaz, seni geri çevirmez, gel al götür. Her zaman için çocukları, başka şeyi yok yani. Annemle babam, babam annemsiz yapamaz, annem babamsız yapamaz (gülüyor). Ama mesela iş yaparken hep böyle kavga gürültü, yani kavga derken işte annem kızar şunu şöyle yap, babam sen karışma ben biliyorum der, he sen biliyorsun da biz kimse bi şey bilmiyoruz (gülüyor), babam her şeyi ben kendim yapayım, kimse bir şey ellemesin, ama annemsiz hayatta bir iş yapmaz.

Mesela şimdi ben öyleyim, eşim bir iş yapsa ben onun başında beklerim, her şeyi de ortak yaparız. Mesela parke döşeniyor biz ikimiz birlikte döşüyoruz. İşte diyelim su tesisatı olacak ikimiz birlikte yapıyoruz. Ama o iş yaparken ben gideyim başka yerde oturayım yapmıyorum yani. Ben de onun başında beklerim, yani yapacağım iş olsun olmasın, ben iş yaparken o pek gelmiyor gerçi de (gülüyor) o gidiyor oturuyor, bazen kızıyorum diyorum ki ben iş yapıyorum, şurdan gel bir el at bana yardımcı ol, diyor yorulmuşum, e diyorum sen yorulduysan ben de yoruldum, ben de işten geldim yani sonuçta. Bazen yapar sağ olsun, bazen de yapmaz, ben de tepki gösteririm (gülüyor) ama belli etmem yani.

Güzeldi, çünkü Kemalpaşa küçük bir yer, zararsız bir yer, yani insanların şimdiki gibi değil de biraz daha işte komşuluk, biraz daha hassasiyet, küçüğe küçük gibi davranmak, büyüğe büyük gibi davranmak, şimdi o kavram çok da kalmadı gerçi de. Biraz daha güzeldi yani mahallemiz sakindi, herkes birbiriyle iç içe komşuluk vardı, herkes birbirine giderdi, işte gündüzleri kadınlar bir araya toplanır, işte sohbet, çay demlerler, otururlar, herkes kendi kapısında veyahut da birinin evine toplanırlar, her gün birine giderler. Şimdi o artık kalmadı gerçi de insanlar haliyle kimisi yaşlandı, kimisi belki oradan çekip gitti başka yere, başka mahalleye

gitti. Ama güzeldi yani benim, ben mahallemi çok severdim, şimdi görüyorum hala da çok seviyorum (gülüyor). Balkonda oturdum mesela ilk evimiz gecekonduydu, çok büyük bir alanı, avlusu vardı yani, bizim bütün hayatımız o avlunun önündeydi yani. Orada oynardık, orada yer içerdik, ondan sonra işte babam, bizim keçilerimiz vardı, köyden gelmiş köy çocuğuydu babam, illa bir koyun olsun keçi olsun affedersin bakardı. Giderdi, onlara hususi arabayla ot getirirdi, onları işte yerleştirirdik. Ben hatta şimdiki gibi her şey o kadar kolay değildi, işte gideyim oduncudan odun alayım geleyim, babam annem, babam işten gelirdi, direk giderdi ormana odun getirirdi. Annem gündüzleri mesela hafta içi olsun komşuları toplar, gider odun yapar gelirdi. Ekstra onları kırar yerleştirirdi kömürlüğe. Ondan sonra her şey şimdi kolay, o zamanlar hayat biraz daha zordu ama insanlar mücadele etmeyi sevdikleri için zor gelmezdi, hiç zor gelmezdi. Şimdi hayatımız çok kolay, her şey elimizin altında ama güzelliği yok, en güzeli öyleydi bence.

Vallahi nasıl hayal kurardım, belki de benim hiç hayalim yoktu da (sessizlik) belki hiç yoktu, çoğusunu hatırlamıyorum.

Okula beni annem babam götürmedi, yani nasıl götürmedi, kaydetmiş babam götürdü diye biliyorum ismimi, falanca isimde ilkokula başlayacak. Beni ablamlamla, ablam o zaman 3. sınıfa gidiyor herhalde tabi aramızda iki yaş olduğuna göre 3. sınıfa gidiyor, bir de halamın torunu var o da onunla aynı sınıfta, okula başladığım ilk gün beni onlar götürüyor okula, sınıfa koyuyorlar, oturuyoruz sınıfta (gülüyor), öğretmen geliyor, beni kaldırıyor dışarı çıkarıyor, sen benim öğrencim değilsin diyor. Çıkıyorum ablamın yanına gidiyorum, diyorum ki öğretmen beni çıkardı diyorum, onlar alıyor bir daha oturtturuyor oraya, öğretmen geliyor bir daha çıkartıyor. Sonra üzerimde böyle yeşil bir yelek var, hiç unutmam onu, siyah önlük üstünde de yeşil yelek var, dediler ki bana sen bu yeleşini çıkar, o zaman seni tanımaz (gülümsüyor). Çıkarttım yeleşini oturdum bir köşeye, ders başladı, ilk ders silgimi düşürdüm, kaybettim belki de birisi aldı bilmiyorum, ben farkında değilim, aradım aradım silgiyi bulamadım. İhtiyaç için dışarı çıkacağım, kapı çalındı bir tane öğretmen içeri girdi, hocam dedi benim dedi öğrencim bir tanesi eksik dedi acaba sende olabilir mi(gülüyor). Vallahi dedi bir tane fazlam var, eğer ismi *** dedi senin öğrencindir dedi. İsmi falanca, tamam burada dedi. Aldı beni götürdü başka sınıfa, dört sene aynı öğretmende okudum. Son bir sene de beni öğrenciliğe kabul etmeyen (gülüyor) öğretmende okudum. Beşinci sınıfta çıktım işte, bitti ilkokul. Ortaokulu okumadım. Okumadım, niye okumadım, çünkü okumak için hevesim yoktu, yani heveslendirecek bir şey yoktu. Ben derslerimi kendi başıma yaptım, kimse bana zaten annem babam, hani babam işte, annemin okuma yazması yok, bilmiyor. Ablam zaten o kendi derslerine anca bakıyor. Abim o zamanlar ortaokula mı gidiyor, liseye mi gidiyor yalan söylemeyeyim tam olarak hatırlamıyorum, o da ilgilenmiyor, ben abimden çok korkardım, biraz sert mizaçlıydı yani duruşu, şimdi tabi öyle değil artık da. Hiç sormadım yani abi benim şu dersim var, bana yardım eder misin diye hiç demedim. Okumak için dedim ya hani hiç hevesim olmadı, birazcık da maddi imkansızlıkla altı tane çocuk var, sekiz tane nüfus bir kişinin üstüne bakıyor yani. İşte kalemi buluyorsan yeri geliyor defteri bulamıyorsun, defteri buluyorsan kitabı bulamıyorsun. O zaman kitap parayla alınıyordu, benim fen kitabım yok, okul açıldı işte kitap istiyorlar, babam birkaç tanesini aldı, tek tek alabiliyor yani hepsini toptan alamıyor, benim haricimde iki tane daha var okula giden. 3. Sınıfa gidiyorum, baba dedim benim fen kitabım yok dedim, tamam kızım dedi ben halledeceğim dedi. Böyle ders

saati kapı çaldı, baktım içeri babam girdi, elinde bir kitap, ansiklopedi almış. Ama ben nasıl seviniyorum o kadar böyle hoşuma gitti ki, yani fen kitabı derken ansiklopedi geldi, tabi o fen dersleri de içinde var onların. Öyle bir sevindim, öyle bir sevindim ki anlatamam o sevinci, yani çok farklı bir şey. Gururlanıyorum, babam bana kitap getirdi. Belki heveslendirilmiş olsaydım okul ortaokul için devam ederdim. Belki şu anki aklım olsaydı okurdum, yani dersim çok kötü değildi, dediğim gibi kimse ilgilenmediği halde bile bana beşinci sınıf öğretmenim dedi ki, kız kardeşim veli toplantısı vardı, oraya gittim, sen dedi okuyor musun dedi hayır dedim okumuyorum dedim, niye okumadın dedi senin matematiğin falan süperdi dedi, bilmiyorum dedim hocam okumadım. Çünkü beni okumaya teşvik edecek bir şey yoktu yani. Şimdiki çocuklara bakıyorum da her şeyleri var, eksiksiz, ama okumaya hevesleri yok, keşke benim olsaydı okumaya hevesim olurdu belki. Bir kitap oku ben çok çok sıkılıyorum. Ben bir iş yaparken hemen olsun bitsin, uzadıkça ben sıkılmaya başlıyorum ve sıkıldığım zaman da o zaman bırakıyorum her şeyi, biraz can, canı tez bir insanım herhalde. Keşke okusaydım, bugün ha diyeceksin yaptığın iş yani küçümsüyor musun, yok, yapacak bir şey yok, okusaydım masanın başında oturdum, okumadığım için bu iş, ya bu işi yapacak insan da şart. Herkes masanın başında iş yaparsa (gülüyor) ortalığı temizleyecek kimse kalmaz o zaman. Buna da şükür, okumadım ama az çok her şekilde yaşıyorum yani, kendi yazabiliyorum, okuyabiliyorum, bir şeyleri araştırabiliyorum, o bana yetiyor şu an için, masa başında değilsem değilim napıyım.

12' den sonra evde oturdum hep, 11 yaşında büyük ablam evlendi. 13 yaşında öteki ablam evlendi çok küçük yaşta 17 yaşında falan evlendi yani. 18 yaşında abim evlendi, 19 yaşında ben evlendim.

Evlilik, bilmiyorum valla aslında da çok kısa sürdü, çünkü 1,5 ay falan, görücü usulüydü. Tesadüfen işte mahalleye birisi gelmiş kız arıyormuş, bizim evi söylemişler, bize gelmişler tesadüfi ya ben birisinin düğününe gittim onlar gelmişler, demişler ki akşama bir daha geliriz, akşam gene geliyorlar, ben evdeyim ama elektrikler kesik (gülüyor), karanlık hiç kimseyi görmüyor. Ondan sonra, sonra elektrik geldi, beni beğenmişler işte ama tabi ben evlenme taraftarı değildim, ben diyordum daha yaşım küçük, evlenmek istemiyorum. Sonra bir tanesi daha vardı, baba tarafından uzaktan akraba, o da istemeye gelecek, sonra baktım çıktı geldiler baba tarafından akraba olanlar, aynı gün o evlendiğim insan da geldi. Biri bir odada oturuyor, biri bir odada oturuyor, şimdi bana soruyorlar, babam fikir almaya hani kimi isterse yani sonuçta İzmir'dekini mi istiyor, İstanbul'dakini mi, biri İstanbul'dan gelen baba tarafı akraba olan İstanbul'dan geliyor. Dedim ki ben İstanbul'dakini istiyorum, İzmir'dekini istemiyorum ama bu arada hiç yüzüne bakasım yoktu yani. Bilmiyorum çok itici geldi o zaman, ondan sonra yok dedi, babam dedi, annem daha doğrusu işte bunlar daha böyle ılımlı, işte şey insanlara benziyorlar, ben istemiyorum dedim, daha doğrusu evlenmek istemiyorum, ikisini de istemiyorum dedim vazgeçtim dedim. Sonra bir daha geliyorlar, babam verdi. Nişan yapıldı, işte yüzük takıldı bir hafta on gün sonra annesi bize geldi, babası gelecekmiş de akşama gelecekmiş. Ondan sonra akşam oldu, bir telefon işte falanca işte halam orda mı, işte amcam vefat etti çabuk gelsin. Babası vefat ediyor, pazar yerinde düşüp kalp krizinden ölüyor. Apar topar aldık gittik biz de beraber, ondan sonra işte kaldım ben ertesi günü geldim, gördüğüm sadece orda, 40 gün içerisinde hiç görmedim ne aradı ne sordu ne geldi ne gitti hiç, görmedim tam 40 gün geçti aradan. Sonra ablaları geldi, işte biz hani yurtdışına gideceğiz,

yurtdışında yaşıyorlardı, düğünü yapalım. Ablamlar itiraz ettiler, dediler ki daha yeni dedi cenaze olmuş dedi ne düğününden bahsediyorsun sen falan feşmekan. İşte şöyle olur böyle olur, babam biraz iyi niyetli insandır, herkesi kendi gibi bilir. Tamam dedi insanları dedi zora koşmanın dedi mantığı yok dedi hani şey yapalım, yapalım dedi. Yani yaptılar, neyse işte eşyalar toplandı, gelinlik alındı, düğün salonu tutuldu. Düğün saati yaklaşıyor, ortada damat tarafı yok. Zoraki geldiler, neyse gittik düğün salonuna 1- 2 saat sonra bitti, gittim ben. Davranışları o kadar saçma sapandı ki, yani hiç bunun alakası yok yani evlenmeye, işte eşim varmış, yok hiç alakası yoktu. Tam bir buçuk ay ha varım ha yokum, yani ben orda yaşıyor muyum belli değil. Kayınvalide, abisi, yengesi vardı, yani beşimiz yaşıyorduk o evde. Sonra Ramazan Bayramı işte zaten Ramazan oruç da bitti, bayram geldi, bayram günü hani babamlara ziyarete geleceğiz, annesine diyor ki ben gelmem diyor, siz ikiniz gidin, öteki niye gelmicen beraber gidelim işte, sen gelmezsen ben gitmem diyor annesine. Tamam tamam diyor, ben de geleceğim diyor annesi, sonra bekliyorum aşağıda, onlar işte yukarı çıktılar apartmana, aşağıya tam sen git abimle, abimin bilmem işte kimi kimi kayınbiraderi mi oluyor, bacanağı mı oluyor, bir şey işte neyse, ben o ikisiyle babamın evine ziyarete gidiyorum, düşünebiliyor musun, yani o kadar saçma bir şey ki. Benim eşim var, ama ben eşimin abisiyle ve hiç tanımadığım bir adamla babamın evine bayram ziyaretine geliyorum, mantık dışı yani. Sonra geldim, babam dedi ki işte hoş geldin beş gittin, kalsın yarın biz dedi getirelim dedi, iyi dedi kalsın dedi gitti. Ertesi gün ablama bayram ziyaretine gittim, kayınvalide telefon ediyor, işte neden alıkoydunuz, neden göndermediniz, işte benim oğlum hastalandı, tabiri caizse yani şey biraz şey konuştu, babam da ona keza, ya ağır konuştu yani işte getirmeyin işte şöyle böyle bana gelin lazım değil, tamam dedi lazım değilse ben getirmiyorum dedi kızımı. Aradan bir hafta geçti hiç aramadı, sonra ben arayayım dedim, hani bunun amacı ney yani, gelmemi istiyor mu istemiyor mu. Yoksa benim için hava hoş ben dünden bitirmişim yani. Aradım napıyorsun dedim, çok mu merak ediyorsun dedi kapattı telefonu. Ha öylemi dedim benim için hava hoş. Sen bitirdiyse ben dünden bitirdim zaten. O oldu, bir daha da gitmedim, en son işte avukata verdim. Avukat biraz uğraştı, eşyalarımı aldım, ben kendi şahsi eşyalarımı aldım, çeyizimi falan. Bir sene falan sürdü yani, yok yok, resmi nikah yok, resmi nikah olmadığı için çok fazla hak iddia edemedim. Ondan sonra en son şey dedi amcası vardı orda, işte gelin eşyaları alın dedi, onlar gittiler burdan ben evi tamirat yaptırıyorum. Ablamlar gitti, ev inşaat halinde, benim eşyalarım da inşaatın ortasına bırakmışlar tozun toprağın içine, çekmiş gitmişler orda öyle duruyor. Artık orda çalışan, hani inşaatın içerisinde o tadilat yapanlar mı yoksa kendileri mi yani eşyayı yarı yarıya azaltmışlar desem yeri var yani. 3 tane bardak varsa (gülüyor) üçü yok, üç tane yatak odası halısı varsa ikisi yok, bir tanesi var, yani böyle bölmüşler kendi hak şeylerince. Aman dedim eşyası da batsın, şeyi de batsın ben ondan kurtulduğuma dua ediyorum yani çünkü seni eş olarak görmeyen bir insanla hayat zaten geçmez. Kim hele bir de çocukların olduğu zamanki Allah'tan çocuğum olmadı, ben sevindim yani bıraktığıma, hiç de pişman değilim.

Sonradan, ondan sonra zaten kaç sene geçti, 10 yıl sonra işte eşimle tanıştık. Eşimle halamın kızı, ev sahibi oğluyla benim eşim yani aynı yerde çalışmışlar, bir samimiyetleri var, arkadaşlar, eşim onlara gidiyor annesi de diyor ki sen ne zaman diyor evleneceksin, diyor ki birisini bulursam evleneceğim. Halamın kızına soruyor sizde kız yok mu diyor, o diyor ki benim dayımın kızı var. Aradı işte böyle böyle, işte eşinden ayrılmış bir tane kızı var, ama

kızı onunla yaşamıyor, tanışsınlar mı işte böyle tanışmak ister misin? İyi dedim tanışayım, gittik ablamlamla, ertesi gün gelmiş, halamın kızında kaldık, ertesi gün geldi, ondan sonra konuştuk 15- 20 dk. yarım saat kadar. Ben şuyum şuyum şuyum dedi işte, tamam dedim, bakarız dedim düşünürüm sonra çıktım halamın kızına demiş ki şey bu beni beğenmez (gülüyor). Niye dedim beğenmeyeyim yani neyi var, sonuçta ben dünya güzeli veyahut da kraliçesi değilim, insanız. O bir elektrik şeyi yani, eğer bir insandan elektrik alıyorsan en çirkine de alırsın, yani hoşuna gider seversin, isterse dünyanın en yakışıklısı gelsin eğer sen ondan bir şey hissetmiyorsan senin için hiçbir şeydir yani.

Ondan sonra, işte ne yaptık, annem babam benim o zaman Hacdaydılar, annem babam yok burda. Gelsinler sonra şey dedi, tamam dedi. Bir yirmi gün sonra falan annesiyle babası pek taraftar değillerdi yani, o zamanı işsizdi yani işten çıkmış, işi olmadığı için işte, biz gideceğiz kız isteyeceğiz de ne iş yapıyor, işsiz mi diyeceğiz. Tesadüf işte o aralar iş ararken Kemalpaşa yolunda bir iş, oraya gitti, oraya başladı, ondan sonra zaten geldiler. Reklam malzemeleri, tabelalar falan yapıp imalaten yerlerde gene aynı işi yapıyor. Oraya başladı, ondan sonra geldi nişan yaptık. Sonra annem babam biraz itiraz etmeye başladı, çok sık geliyordu, her hafta geliyordu, babam da hiç sevmez öyle şeyi, belli aralıklarda seviyeli gelir. Her gün her gün veya hatta her hafta, her hafta niye geliyorsun, ben anneme babama bir şey demezdim, demezdim de ona dedim, yani şey zaten şey yapıyordu, anlıyordu onun tavırlarından annemin babamın tavırlarından şey yapıyordu zaten, hani işte kızdıklarını. Sonra dediler ki ya boş verin dedi, ayrıl dedi bundan babam. Ben eşime dedim ki böyle böyle, babam böyle diyor hani kaç sene olmuş ayrılalı, hiçbir birikimi yok, bir ne bir evi var ne bir şeyi var, babasının evinden ne kadar ne zamana kadar. Ayrılacağım dedim düz düz öyle gelmişti, işte konuştuk gitti hiçbir şey demedi. Bir hafta cuma günü aradı beni, dedi ki ben aşağıdayım dedi, gelsene Kemalpaşa'ya geldim. İndim, ablamı da pazara gideceğiz, ablam beni pazarda bekliyor. İndim aşağıya sana bir yemek sözüm var ya dedi, hadi seni yemeğe götürüyüm. Tamam dedim, zaten nereye gideceğiz pıdecinin önündeyiz, pıdeciyeye gidelim. Yok yok dedi, ben seni Konak'ta Kemeraltı'nda dedi Hisar'ın orda yemek sözüm vardı ya sana dedi, oraya götürüyüm seni dedi. Gider misin gitmez misin muallaktayım şimdi, gidiyorum ama tedirgin gidiyorum, bindik otobüse gittik, Kemeraltı'nı gezdik, Hisar çeşmesi var ya o şeyde, Hisar caminin önünde tam karşısı da lokantada yemek yedik. Çıktık, bana diyor ki bu 42'yi gözetle, ben dedim ki niye 42'yi gözetleyeceğiz ki dedim yani, biz garaja gideceğiz dedim, yok yok annemin seninle konuşacakları varmış dedi 42'ye binelim, bize gidelim dedi konuşsun annem dedi. Saçmalama dedim ya dedim ben ne geleceğim, senin annenle ne konuşacağım dedim. Konuşmak isteyen dedim benim evime gelsin dedim. Neyse, şey bir gidelim dedi, bindik geldik, biraz oturdum saat 4'e geliyor, hadi dedim gideceğim artık ama sürekli de ablam arıyor, hiçbirine cevap vermiyorum, korkuyorum desem (gülüyor), halbuki nişanım yani sonuçta ne diyecekler, gezmeye gitmiş. Neyse dedi ki ben seni kaçırdım dedi, konuşma dedim ya ne kaçırması ben eve gideceğim. Vallahi dedi ben dedi kaçırdım seni, şimdi annesi babası da şey yapmıyor, şaka yapıyor zannediyor tam da 1 Nisan. Git dedim ya saçma sapan konuşma dedim, ben eve gideceğim dedim. Valla ben annene söyledim ki kaçtığımızı dedi, halbuki söylememiş bana yalan söylüyor. Annem arıyor bir taraftan babam arıyor bir taraftan, ablam ev telefonunu arıyor kayınvalideyi, kayınvalideye hayır hayır diyor sakın söyleme diyor. Kayınvalide diyor yok buraya gelmediler. Halbuki yanında oturuyorum. Sanki şey, neyden korktuysam artık

gıkımı dahi çıkarmıyorum. Ertesi gün oldu. Şimdi evde oturuyoruz, tam buradayım, yukarıdayım, o zaman üçüncü kattayım. Kapı çaldı, eşim kapıyı açmaya gidiyor, ben de arkasındayım. Tabii ben niye gidiyorsam arkasından (gülüyor). Camın eee şeyinden babamın silüetini gördüm. Yani babam olduğunu anladım. Gerisin geri vites (gülüyor) hemen içeri kaçtım. Odaya saklandım. *** açınca tabii, babam bir *** haşladı, yani dövme ama dövmedi yani laf saydı. Ondan sonra işte, babası falan çıktı. İşte dümdüz gel, otur işte şöyle böyle. Ben bilmem dedi, geleceksiniz dedi buyrun eşyaları alacaksınız, nikahını yapacaksınız ne yaparsa ne halleri varsa görsünler dedi. Benim yapacağım bu kadar dedi, benden başka bir şey beklemesinler. Ertesi gün gittik, eşyalarımı aldık geldik. Tabii annem orada küplere biniyor. Ablam bir taraftan küplere biniyor, ***'e çok kızıyorlar. Ondan sonra ha işte geldik, beş buçuk ay beraber oturduk. Ama hiç şey bir dönem değildi, yani beş buçuk ay benim için. Çünkü rahatın yok, huzurun yok. Şimdi kayınvalide var, kayınpeder var. Ev biraz şey, tamam kimse yok, dört kişi yaşıyoruz ama seni oraya ait hissettirecek bir davranış yok. Tamam ben onların geliniyim ama ben oraya ait değilim. Eşim bir de dışarı giderdi, tek kalırdım onlarla birlikte. Onlar varken eşimin yanında oturamazdım, hep onlarla oturacağım. Yani şimdi dışarıdan geliyor, yorgun, işte yatmak, dinlenmek istiyor, işte kafasını dinlemek istiyor yani. Çünkü iki gün şehir dışına gidiyor, üç gün gelmiyor mesela. Uzun yol yapıyor geliyor. Onun yanında otursan eh niye onun yanında oturuyorsun? Bu sefer onun yanında oturuyor, onların yanında oturuyorum. Eşim diyor ya şunu getir, bunu getir, çay getir işte iki arada bir derede yaşıyorsun o zaman. Kimse anlayış da yok, eski insanlar da anlayış yok. Arkadaş bizim yanımızda ne yapacaklar? Yemeği benle beraber yersin işte çayını içersin, ondan sonra herkes kendi hayatında ne yaparsa yapsın, gezsin tozsun bırak. Ben Annemlere gittiğim zaman hep şey derdi, ne var annengilde? Eşim her zaman şey yapardı, benim gidiyorsan git yani. Giderdim gelirdim o sorun yapmazdı o. Bu onlar küserdiler. Niye gittim diye. Mesela benim haricim iki oğlu, iki gelini daha var. Ben ortancayım, mesela küçük gelini annesi buraya geldikleri zaman kalkıp ertesi gün annesine gidiyordu. Onlara niye sorun yapmıyorsunuz da bizim gidişimizi sorun yapıyorsun. Bak 10, 15 sene oldu, ondan 5,5 ay sonunda zaten beni artık eşim de dayanamaz hale geldi, kiralık eve çıktık. Hemen bu *** orada yakın. Ama en azından uzaktık, kafa olarak uzaktık. İki buçuk sene oturduk. İşte bir senenin sonunda oğlum dünyaya geldi. Bir buçuk yaşındaydı tekrar buraya geldim. Ya o gün bu gündür de hala yani çok da huzur verdiklerini söyleyemem. Yani tekrar geliş, eşim o dönem işsiz kaldı gene, iş bulamadı. Tabi haliyle kira olunca, bir de ev sahibim oğlunu evlendirecekti. O yüzden ev tadilatı yapıp, hani gelinlik olacak. İkinci katta benim kaynım oturuyordu, o uzman çavuş. O çıkınca eşim dedi, ben de o zaman oraya geleceğim demiş işim yok. Önce itiraz ettiler, ondan sonra tamam dediler gelirsin ama ikinci katı vermediler, dediler birinci katta oturacaksın. İyi dedi tamam, sonuçta maksat kira vermemek. Geldik apar topar işte oradan eşya topladık. Burada kiracı vardı mesela. Buradaki kiracıyı 1 günde bütün eşyaları ikinci kata çıkardı. Bir geldim ev pis, mavi, her taraf mavi boya yapmışlar. Kadın her duvara bir şeyler yapıştırmış, böyle işte süs her yer ama. Bu mutfak kötü durumda, eski eski dolap yani kırk senelik dolap, tezgâh dersin ona keza, duvarlarda fayans yok yani boya. Camlar eski, demir kapılar, bu kapılar eski, camlar eski. Ayyy hem pis hem kötü. Çoğu yerde lamba yok. Kiracı kendi takmış diye sökmüş yukarı götürmüş. İyi kötü eşim gitti, işte o zaman da işsiz ama işte kredi kartıyla gitti işte lambaları aldı, boya aldı bilmem ne. İki yüzü temizledik, boya yaptık, sarıldık. Öyle oturduk bir sene kadar. Şimdi mutfak dolaplarını yapacağım. Ama şey, eski dolap olduğu için

hep kalorifer b6ceği, iŖte hamam b6cekleri. Ben bu eski dolabı, yani bundan 6nceki dolabı kendim s6kt6m ve arkası artık b6yle am, ağaç k6k6 gibi duvarı sarmıŖ acayip bir Ŗey. Fayansın Ŗuraya kadar fayans vardı zaten, yani tezgâhın yarısına kadar. Hep kendim s6kt6m kendim kırdım. Kapıları s6kt6k, iŖte takılacak yanlarını kendim sıvadım. Yani on beŖ, bir buçuk seneyi ık 15 sene içinde, 13 sene yani 13,5 senedir hala uęraŖıyoruz, iŖte kapısını deęiŖtir, camını deęiŖtir, dolaplarını deęiŖtir, yerleri parke yap. Son birkaç senemiz de bununla geçiyor (g6l6yor), zaten o on 6 buçuk senedir de hep b6yle eski evi yeni yapma Ŗeyindeyiz yani. Ne olacağı da belli değil yani. Sonuçta miraslık, bana kalacak, kalmayacak davasında da değilim yani. Ben oturuyorum, oturuyorsam da temiz ve d6zg6n bir Ŗekilde oturmak istiyorum. Ben para harcamayabilirdim de birikim yapardım da. Ama ben 6yle, 6f, içine girip oturulmayacak bir evde oturmak da istemedim yani. D6zg6n olsun, temiz olsun. Ha k66k, yetiyor mu, bana yetiyor. Ha ben çok zaten 6yle Ŗey de ama bir g6z6m yok, hani çok l6ks evim olsun, iŖte l6ks bir hayatım olsun, l6ks bir yaŖantım olsun. Hiç b6yle bir 6zentim olmadı, hiçbir zaman, bu yaŖıma kadar. Temiz olsun benim olsun yeterli bana.

G6nler nasıl geçti? Bir senesi alıŖtım zaten. Ayakkabı fabrikasında alıŖtım. Ondan sonra zaten hep b6yle oturdum. Yani iŖte bahçe vardı, bahçe ile uęraŖıyorduk. Sabah gidiyorduk akŖam geliyorduk. İŖte kirazını topla, zeytinini topla. İŖte bazen b6yle ablalarımınla birlikte, biz zaten hepimiz bir aynı anda bahçeye giderdik, hepimiz toplanırdık bir araya. apa yapardık, sonra koŖtura koŖtura spor yapardık. Eğlenceliydi, g6zeldi. Yani bekarlıkta eğer ailen, baban yani annen, baban i ieysen, ablan, hayat daha g6zel oluyor. Daha kolay oluyor yaŖanması yani. DıŖarıya ıktığın zaman yani iŖte ele karıŖıyorsun derler ya, ele karıŖtın zaman k6lt6r6 farklı oluyor. Yani herkesin farklı fikirleri oluyor. Benim yanlıŖım ona doğrudur, onun yanlıŖı bana doğru geliyor. Ama benim doğrum bir tanedir, ben bunu doğru biliyorsam doğrudur, yani kimse onu bana yanlıŖ edemez. Ele karıŖtıęın zaman farklı oluyor tabii ki de. D6Ŗ6nce farklılığı var, yemek farklılığı var. O bile yani baŖlı baŖına bir sorun yani. Onlar bile yeri geliyor kendine sorun ediyorsun. Senin yaptığını belki beğenmiyor, belki ben onun yaptığını beğenmiyorum. Ama gene de yiyorsun yani. Mecbursun yiyeceksin, yani burada yaŖıyorsan. Hani bir iekle yaz gelmez derler ya, Ŗimdi ben eŖimi seviyorsam, iŖte yani bu herkes için geçerli, eŖimi seviyorsam mecbur onları sevmesem de sevmediğini bile belli etmeyecek, iŖte geldi mi 6n6ne çayını vereceğim, iŖte yemek vaktiyse yemeğini vereceksin modundasın yani, mecbursun yani bir yerde. 6nk6 nasıl ben eŖimden aileme karŖı sayęı bekliyorsam, eŖim de benim için aynı Ŗeyi bekler, aynıısını ama tabii, bu Ŗeydir aslında karŖılıklıdır. O bana ne kadar sevgi verirse ben de o kadar sevgi veririm. Sayęı mecburidir. Sevgi seversin, sevmezsin o insanın kendi Ŗeyidir. Ben seni sevmek zorunda değilim, sen de beni sevmek zorunda değilsin, ama sayęı mecburi olan bir Ŗey.

Yani bilmiyorum ki bir sıkın Ŗeydi, iŖte İnsanların neden ayrıldığını çocuğa bile yani k66k ocuk, aaa sen ayrıldın mı neden ayrıldın? Beni sıkın da oydu. Yoksa iŖte ayrılmıŖsın olabilir yani, herkesin baŖına gelen bir Ŗey. Ben çok da bunu dert etmedim. Sadece iŖte yediden yetmiŖe niye ayrıldın? Neden ayrıldın? Ya insanları hani seni ilgilendirecek bir konu yok ki. Bilmeni gerektiren bir konu da yok yani. Ayrıldıysa ayrıldı, bu benim sorunum mu? Biz hepimiz, yani toplum olarak, iŖte hep Ŗunu Ŗey yapıyoruz. Aaa Ŗu niye b6yle olmuŖ, bu niye b6yle olmuŖ? Ŗimdi neden buraya gitmiŖ? Neden, neden ayrılmıŖ? Kim k6t6ym6Ŗ? İnsanların ne yaŖadıęını kendi bilir, yani ya sen ne yaŖadıęını bilmeden de yargılamak da. DıŖına g6re

belki ben çok güzel bir hayat yaşıyorumdur, ama içinde çok kötü bir hayatım vardır ve bilemezsin. Onları hep gülerken görürüz ama içinde nasıl bir yarası vardır bilemezsin, çünkü bu mutluluk, kimine göre bir çiçekte mutluluk bulursun, kimine göre bir insanda bulursun, kimine göre yediğin yemekte mutluluğu bulursun yani mutluluk göreceli bir şey. Her şeyden de mutlu olan var, ama hiçbir şeyden de mutlu olmayan da var. Hayat önüne her şey sunar ama mutsuzdur. Kimine de hiçbir şey vermez evi yoktur barkı yoktur, çoluğu yoktur çocuğu yoktur ama mutludur. Ben mesela çok büyük şeylerden mutlu olmam, ben küçücük şeylerden de mutlu olurum. Eşim bana mesela bir tane gül getirsin ondan bile mutlu olurum. Ama sevmesin mesela beni eşim, ondan sonra isterse bana önüme altınları sersin, hiçbir önemi yok ki, hiçbir değeri de yok (gülüyor). Vallahi onu kendisine sormak lazım aslında. Ben şimdi severim, yarın yeri gelir kızarım, çok kızarım, ama onsuz da yapamam. Bak çok kızarım, ama kızsam da küssem de diyorum ki aramayacağım, dayanamıyorum, bakıyorum gene arıyorum. O da öyledir, çok çabuk kızar, çok çabuk sinirlenir böyle saman alevi gibi hemen parlar, ama ya bir gün geçer ya bir kaç saat sürer. Onu da atar yani üzerinden. Birazcık da benim şu huyum var, o bana bir şey dediği zaman veyahut da ben ona bir şey yaptığım zaman benim özür dileme şeyim yok. Özür dilemem, onu hareketimle belli ederim. Yani özür anlamı olursa yani dilde ben hayatta özür dilediğimi bilmem yani. Bir eşim için değil kimse için, onda da yoktur. O direkt hareketleri ile, özü o anlamda geliyor yani.

Yani şöyle diyeyim gözümü açtığımda, yani daha doğrusu kendime daha yeni yeni geldiğimde, ilk kulağıma onun sesi geldi, büyük oğlum. Bu değil, bu küçük. Gözümü de açamıyorum narkozlu olduğum için, sadece ses duyuyorum. Sonra biraz zaman geçti, ondan sonra onu gördüm. Ablam geldi işte, haydi dedi bunun karnını doyuralım. Aldım kucağıma, zaten ilk kucağıma alır almaz kulağının şurasında böyle bir hafif iğne ucu kadar delik var. Gözümün dışarısına ip koydum. Aaa dedim abla bunun kulağı delik. Doğuştan ama o kadar güzel bir şey ki yani, küçücük, korkuyorsun da eline almaya korkuyorsun mesela. Sonra zaman geçtikçe alışyorsun, o küçüğe de alışyorsun, işte kıyafeti de giydirmeye alışyorsun onu, banyo yaptırmaya da tek başına alışyorsun. Karını doyurmaya alışyorsun. İlk zaman korkuyorsun boğulursa bir şey yerken diye, bir şey yerkene. Veyahut da ben çok korkarım işte bir yerini çarpsın, düşsün, çok panik yaparım yani. Ondan sonra zamanla alıştım. Onun böyle paytak paytak yürümeye başladığı zamanlar, öyle şebeklik yapmaya başladığı zamanlar biraz şey de hiperaktif çocuktü, oturmazdık kolay kolay. Ondan sonra ama çok güzel, belki benim çocuğum diye çok güzel ama herkes de söyler yani. Bak altın gibi saçlar, masmavi gözler. Gök mavisi kadar güzel gözleri vardı, bembeyaz bir teni vardı, bütün mahallenin sevgilisiydi diyebilirim yani. Ev sahibim benim, sırf sevmek için alır götürürdü evine. Şimdi yani kimsenin çocuğunu bence şey yapmasın, güvenmesin artık. Yani önceden veriyorduk, insanlar daha şeydi yani şimdi artık kimseye güvenmezsin yani (gülüyor) çocuklarımız için de. Bir yere çarpsaydı böyle içim acıyordu. Sanki benim canım yanmış gibi. Hala da öyle. Bak on dört yaşında, on beş yaşına girecek, ufacık bir şey olsa, canı acısa bir yere çarpsalar, benim canım acıyor. İştayken düşünüyorsun mesela işte ne yaptılar ne yediler ne içtiler, ikisi evde yalnız kalıyor mesela. Abisiyle mesela kardeşi hiç geçinemez. Birbirlerine sataşırılar, laf söylerler, bazen (gülüyor) yumruklaşırılar. Arayı bulmaya çalışıyorum onun ikisinin arasında, işte abindir, şöyle işte kardeşindir, ona sevgi göster, o bana diyor sevgi göstereyim saygı göstereyim, anlaşıyorlar ama gayrıda duramıyorlar. Bizim gibi mesela biz altı kardeşiz, ama

ben hiç kavga ettiğimizi bilmiyorum. Kolay kolay yani böyle, sadece bir küçük oğlan, oğlan kardeşim biraz haşarıydı. Sofrada beni kızdırmıştı (gülüyor), işte kalktım peşinden koşarkene düştüm, burnumu kırdım. Burnum kanamaya başladı. Annem de bu sefer onu şey yaptı, patakladı. Bu biraz haylazdı yani, şimdi ama evimizin ağır abisi. Çok ağır, (gülüyor) bayağı kilolar da ağır, hareketler de ağır. En sinirli olan ağabeyim bile mesela, yani sinirli demeyeyim o ağır abi takılan şimdi daha naif. Eskisi gibi öyle korkumuz yok bizim de artık yani. Çocukken biz onun okul eşyalarına dokunamazdık. Kızlar da onu hep kilitliydi yani. Pelikan mürekkebi vardı, çok harika. O zamanlar daha böyle kaliteli olurdu, şimdiki pek bilemiyorum da. Onu kullanmaya bayılırdım. Gizli gizli kullanırdım. Pastel boyalar çok kaliteliydi o zamanlar, onlarla resim yapmayı çok severdim. Ama o vermezdi bize. O şeydir, yani malına çok sahipti. Herkesin kullanmasını istemezdi. Sadece kendi koyacak, kendi kaldıracak, kendi kullanacak. Ben de öyle bir şey yok daha herkes kullansın. Tek varım mesela kalemse o da kullansın, ben de kullanayım. Kimisinde o şey yok, bu mal benimse benim, başkası elleyemez. Öyle işte.

Bugün nasıl o ilk anne olduğum zaman, çok farklı bir duygu annelik aslında, ya onu tatmadan anlayamıyorsun. Şimdi daha öncesinde yeğenlerine bakmak, yeğenini sevmek çok farklıyken çocuğunla ilgilenmek, o kendi çocuğuna bakmak, işte karnını doyurmak, gezdirmek onun ilk adımlarını görmek çok daha farklı, çok daha güzel bir şey. Bence her kadının olmak istediği annelik yani, yani bilmiyorum ben hep şeyim vardı, işte bir çocuğum olsun, bana anne desin. O konuştuğu ilk konuşmalarında anne demesini duymak. İlkinde öyleydi mesela, ilk başta böyle, ilk sekiz aylıkken işte sürünmeye başlaması. İşte bir yaşında yürümeye başlaması, sonra belli bir zaman sonra işte anne baba demeye başlaması, hepsi farklı bir evre, hepsi farklı farklı güzel. Yani işte onun gece uyumayıp kalkıp haylazlık, oyun oynama peşinde koşması. İster istemez güzellikleri var ya, yani kötü demeyeyim de zor olan tarafı hastayken böyle çaresiz kalmak. Çünkü neresinin ağrıdığını bilmiyorsun, ateşi çıkıyor, niye çıktığını bilmiyorsun mesela, ilk çocukta böyle çok zorlanıyorsun zaten. İşte acaba bir yerine bir şey mi yaptım? Canını mı acıttım? Aç mı bıraktım? Yani o şeyi bilemiyorsun, aralığı ne kadar zamanda, yeri geliyor ne zaman işte karnı doyduğunu bilmiyorsun, bir saat mi oldu iki saat mi olduğunu hesaplayamıyorsun yeri geliyor. Bazı şeye çok dikkat ediyorsun, mesela işte kafasını bir yere vurmasın, yüksekte düşmesin. Mesela bir kere yataktan düştüğünü hatırlarım (gülüyor). Ama nasıl bir panikle kalktım yerimden bilmiyorum. Bir kalktım, çocuk şeyde, yerde yataktan düşmüş, ama yani o işte sonuçta bir melek, onu Allah koruyor yani her türlü şeyden. İster istemez panik yaşıyorsun, korku yaşıyorsun işte kafasını vurdu, bir şey oldu, işte kırılacak. Küçük çocuğa bakmak güzel olduğu kadar da zor da. Çünkü ilk zamanlarda işte dilinden anlamıyorsun ki, bir şey anlatamıyor. E ağlıyor niye ağladığını bilmiyorsun. Dediğim gibi ateşi çıkıyor neden çıktı bilmiyorsun. Hadi koştur koştur hastaneye işte gece uyumuyorsun. Bazen dış çıkartır, dışten ateşleniyor, onu sonradan fark ediyorsun doktora götürdüğünde anlayabiliyorsun ancak. Ama böyle böyle öğreniyorsun yani

Hayatım nasıl değişti? Biraz psikolojimi değiştirdi benim aslında. Şimdi çocukken yani çocuk varken bir kere her şeyden artık şey yapıyorsun ya da ben kendimi öyle yaşattım, yani işte dışarı çıkmak, gezmek, tozmak, işte sosyal hayatın yok, bir tek o var. Bir yere gidemiyorsun, bir şey yapamıyorsun, elin ayağın bağlanıyor. Ya da ben kendime hayatı bu kadar biraz zorlaştırdım. İşte onlar varken çok farklı, onlar yokken çok farklıydı. İstedğim gibi rahat

rahat gidebiliyordum, ama onlarsız da şimdi bir yere gidemiyorsun. Şimdi onlar varken bırakıp da gidemiyorum. Mesela işe gidiyorum ama aklım hep onlarda. Ne yaptılar? Yemek yediler mi? İşte kalktılar mı? Oturdular mı? Uyudular mı? Hep onları düşünürsün yani. Gözün arkada kalıyor yani bir şekilde. Ne kadar büyüseler de çocukken zaten onları bırakıp da hiçbir yere gitmedim. Küçükken bile annelere gitseydim bile biri kucağımda biri yanda bir de çanta alıyordum, yaz kış demeden çekip gidiyordum. Şimdi sorsan gider misin? Gitmem (gülüyor). Niçin? Biraz zor ama ben o anki zorluğu yani yaşıyorum ama umrumda değil. Çok umursamıyordum yani. Şu an kendimi hayret ediyorum, durup düşünüyorum, ben acaba nasıl gidiyordum? Bir de yol arabası ile gidiyorsun, yani otobüsle gidiyorsun. Bir tanesi üç yaşında bir tanesi hepi topu dört beş aylık bir şey, kucağımda yaz sıcağı, bir de bayağı bir yol yürüyorsun. İniyorsun, oradan tamam oradan arabayla alıyorlar da o da şu an bile gitsem özel arabayla gidiyorum ama onları yanıma alıyorum, bırakıp da gitmiyorum. Annelik öyle bir şey herhalde, onlarsız hiçbir şey, hayat olmuyor yani. En güzel tarafı sana anne demesi. Ama kızdığında da (gülüyor) kızdığında da yani sinir ettikleri zaman beni gidin ben de o tarafa diyorum yani. Yaklaşmayın bana, kızdım. Bu sefer de içim acıyor *** çok şanslı büyüdü. Tabi ilk çocuk olduğu için biraz daha şanslı diyeyim. Gezmesi tozması, işte ona alınanlar daha şanslıydı yani. Tabi ikinci çocuklar hep biraz daha şey kalıyor, mesela abisinin küçüklerini giyiyor. Ona o kadar almıyorsun. Mesela çok rahat işte parayı cebine koyuyor, hadi ben arkadaşlarımla gezmeye gidiyorum, ben şuraya gideyim, hayır gidemezsin. Niye abim gidiyor diyor. Sen küçüksün daha bir yere gidemezsin, hemen içerlemeye başlıyor. Ama bir şekilde onu sindiriyorsun, kandırıyorsun, o kanıyor. Küçük çocuklar zaten herhalde şey oluyor biraz, ilklerin şansını yaşayamıyorlar. Ama sorarsan ki hangisi daha şey? İlk göz ağrısı. Böyle küçük kalimero yumurta kafasından daha küçük, o gözümde hala ufacık ki. O ne kadar ben büyüyorum artık, o benim gözümde hala küçücük. Ufacık bir şey gibi yumurtadan çıkmış daha yeni, ama evlattır yani ayrımı olmaz, ikisini de şey sevgisi daha çok şeydir gelir, öper sarılır. Diğeri biraz daha uzak durur. Yani uzak durur derken çok kolay kolay gelip sarılıp öpmez. Mesela annem deyip de bazen bir şey istediği zaman onu yapar. Tabi işte ben her şeye hayır dediğim için direkt babasına gidiyor. Baba şunu şöyle yapalım mı? Annene sor diyor. Annem diyor her zamanki cevabı verecek, hayır. Biliyorum diyor onu ben. O zaman diyorum hayırsa hiç sesini çıkarma. Biz böyle devam ediyoruz. Ben biraz herhalde çok şeyim yani katıyım bu konularda. Böyle bana ters gelen şeylere evet diyemiyorum maalesef. Mesela gezmesini tamam, ben de isterim çocuğum böyle gezsün, tozsun ama şimdi o zamanda değiliz, yani her türlü etrafta kötülük var. İyi insan varsa kötü insan da bir o kadar var yani. Başına ne geleceğini bilmiyorsun. Ben ona izin versem başına bir şey geldiği zaman kendimi suçlarım. O yüzden her şeye evet diyemiyorum maalesef. Ama benim hayır dediğime de babası evet deyince bu sefer çatışıyoruz. Tezat oluyor aramızda. Ben de bu sefer eşime kızıyorum. Hani diyorum benim evet dediğimde sen de evet, hayır dediğime de sen de hayır de ki yani ikimizin sözü aynı olduğu zaman, o zaman, o karşı çıkamaz. Şimdi diyelim ki bilgisayar istiyor ben diyorum ki hayır alamayız, şu an maddiyatımız yok yani. O da babası şey diyor bakarız. Bakarız demeyeceksin, bakarız dediğin zaman çocuğu umutlandırıyorsun. Yapamayacağın şeye de söz verme. Ben bir şeyi yapacaksam söz veririm, yapmayacaksam söz veremem. Yapamam dersin işin içinden çıkarsın. Eğer bir şey uzatırsan o çocuk hep o umutla bekliyor. Yapamayacağın, sözünü tutamayacağın şeyi söyleme. Bilmiyorum biz hep annemizden babamızdan öyle bir isteğimiz olmadı. İstedığımız de zaten yerine gelmedi (gülüyor) hiçbir

zaman. Çok rahat büyümedik, çok böyle her şeyimiz aman aman olmadı, her şeyimiz tekti yani farzi misal ayakkabımız tekti, işte kıyafetimiz bayramlıksa öteki bayramda da giyilecekti. Şimdi öyle değil ki her zaman alıyorsun, daha geçenlerde gene gittim ortopedik ayakkabı aldım, sorsan beş altı çift ayakkabısı var gene de beğenmiyor, şunu mu giyinsem bunu mu giyinsem, şey yapıyor kendine seçiyor. Bizim böyle bir şansımız yoktu ki, e yani ne varsa onu giyineceksin, yani kıyafet olacaksa düğüne gideceksen elinde ne varsa onu giyineceksin, yani gidip kıyafet almak yok. Şimdi bir düğün olsa baba ben ne giyineceğim diyor, tamam alırız hemen gidiyoruz düğünlük bir şeyler alıyoruz. Bayram geldi hadi halbuki çoğusuna baksan yenidir ya kilo almıştır ya boyu uzamıştır (gülüyor). Eskiler bir zaman bir şekil uyduruyordu ya paçasını uzatırdı ya bir şeyisini yapardı, kolunu keserdi farz-ı misal, giyerdi. Şimdiki çocuk benim çocuklarım dediğim gibi çok şanslı büyüdü. Ve hala da öyle, çok nasiplidir yani.

Vallahi ne hayal ediyorum, çocuklarımın iyi bir insan olmasını hayal ediyorum, her şeyden önce vicdanlı bir birey olmalarını istiyorum. Yani ileriki hayatlarında, evet annemiz de bize bu nasihati vermişti biz de onun yolunda gidiyoruz, onun sözünü dinliyoruz iyi ki de bunu bize demiş veyahut da bize bunu yaptırmamış, veyahut da bize bunu yapmış demelerini isterim yani. İyi bir birey olsunlar, merhameti varsa zaten onlar her türlü yollarını bulurlar. Vicdanları varsa kötü bir şey olsun istemem. Herkesin çocuğu kendisine özeldir benimkiler de bana özelse isterim ki demesinler ki falanca kişinin çocukları var Allah uzak etsin onlardan. Bunlarda bu kadar kötü, etrafına zarar veren, hiç öyle bir çocuk olmasın ikisi de. Herkesin yardımına koşsunlar, kendi ayaklarının üzerinde dursunlar, kimseye muhtaç olmadan. Yeri gelir bana bile muhtaç olmasınlar yani hep onu isterim ben. Biz mesela eşimle şey yapıyoruz, diyoruz ki okuyun, en azından okuduğunuz zaman bir mesleğiniz olursa kendi çalışırsınız, ayaklarınızın üstünde durursunuz, öyle bir zamandayız ki okumadan bu zamanda iş bulunmuyor. Benim eşim okumamış, istememiş okumayı yani o zaman küçük yaşta para kazanmak daha mantıklı gelmiş ona. Şimdi kafasına vuruyor işte keşke okusaydım ben de bir mesleğim olsaydı, masanın başında iş yapsaydım. Yani kafanıza vurursunuz ama iş işten geçti, yani geri dönüşünüz olmaz. Zamanı geri döndüremiyoruz. Bunu ben de diyorum keşke benim de okumak için sebeplerim olsaydı. Okusaydım da kendi mesleğimi yapsaydım yahut da bir mesleğim olsaydı yani. Atıyorum, en kötü ihtimal bankacı olsaydım veyahut da bir muhasebeci olsaydım. Otururdum masanın başında bugün ben temizlik işi yapıyorum, ama benimle aynı yaşta olan kadına ben hizmet ediyorum. Diyorum ki onunla benim aramdaki fark ne o da kadın ben de kadın, onun iki eli var iki ayağı var iki gözü var sadece bir koltuk fazlası var. Onun bir koltuğu var benim koltuğum yok (gülüyor). Ama işte dediğim gibi okumak için bir sebep olsaydı, olmadığı için de böyleyiz Allah böyle taktir etmiş böyle istemiş böyle olmuş.

İşe nasıl başladım, benim ev sahibim orada, orada çalışıyor, ben zaten o ara bir sene öncesinde işte iş arıyordum, tesadüfen onların evinin önünden geçerken *** dedim ben iş arıyorum, dedi ki şey, bizim oraya gel dedi söyleyeyim dedi, işçi alıyorsa gel başvur dedi. İşte iplik temizleme daha doğrusu konfeksiyon işi olduğu için büyük tekstil fabrikası. İki üç gün sonra ya dedi şu an dedi hani eleman lazım değilmiş, tabi ben umudum şey, yaptım olmayacak dedim. Aradan bir iki gün geçti, tekrar aradı, dedi böyle böyle temizlik işine eleman lazım dedim, gelmek ister misin dedi. Gelirim dedim gittim başvurduğum. Hemen aldılar zaten aynı gün işe başladım, o gündür bu gündür de çalışıyorum orda, bir yılım doldu.

Yani şöyle bir şey, ben zaten temizlik işi yaptığım için birebir insanlarla hemen hemen hepsini görüyorum ama yani oturup bir köşede yani ben şey yapmıyorum, yani muhabbet etmiyorum yahut da yemek yemiyorum. Çay saatlerinde görürsem görüyorum, yemek saatlerinde görürsem herkes kendine. Herkese aynı davranıyorum, mesafem aynıdır. Benim şöyle bir şeyim var yani iş arkadaşı işte, sadece orda arkadaşsın, merhaba merhaba işini yaparsın ,evine gelirsin, o orda kalır. Ben çok şeyim yoktur, yani insanlarla öyle çok samimi hemen işte gördüğümle arkadaş, kanki, öyle durumum yok. Sadece günaydın, iyi akşamlar, nasılsın şu bu o kadar, çok fazla muhabbet etmem yani, çok fazla oturup samimiyet kurmam o insanlarla. Yok benim şey, iş anlayışım yani iş yerinde dediğim gibi, iş yerindeki arkadaş iş yerinde kalır, ben onu eve taşımam. Aaa ben seninle kanki oldum, hadi gezmeye gidelim, öyle şey yapmam yani. Zaten başımızda insan kaynakları var, yeni geldi. Ondan önceki insan kaynaklarıyla aramız çok çok iyi değildi (gülüyor). Benden yaşı küçüktü, bayandı ama biraz dominant tarzlı bir insandı. O yüzden çok fazla ilişkimiz yok. Haa hep canımlı cicimli konuşurdu ama canım derken canını alırdı senin, öyle bir tarzı vardı. Şimdiki insan kaynakları işte bir hafta on gün mü oldu, öyle bir şey herhalde. Şu anki görünüm çok iyi, yani ilgisi alakası, bize olan şeyi hani eeee fabrikayla, daha doğrusu genel anlamdaki ilişkisi herkesin ağzından şu anda duyduğum bu çok çok daha iyi. Bir öncekini fazla tanımadım, o da çabuk gitti, ben girmeden o vardı ama iki ay sonra çıktı o. İdari işler amirimiz vardı, daha doğrusu ilk görüştüğüm, görüşmeye gittiğim gün görüştüğüm kişi o da emekli oldu çıktı zaten, onunla da aramız çok iyiydi. Hep ben şey, bende şu vardır, ben bir işi yaparken hata yaparsam acaba bana ne diyecekler, yok. Çünkü ben işimi yapmaya çalışıyorum veya yaptığımı da inanıyorum. Zaten ben işimi yaptıktan sonra kimse bana daha sen bunu neden yaptın, şu hatayı yaptın veyahut da yapmadın şu işi yapmadın. Ha arada oluyor mesela yeri üç kata bakıyorsam, bir katın yarısına da yetişemedim son saate kaldı başka işe gittim. Ama sen bunu neden yapmadın diye kimse gelip bana patron iki tane patronumuz var mesela. Ama ben onları hiç görmüyorum, onlarla sadece hafta eğer cumartesileri çalışıyorsam sadece çay götürürüm veyahut da işte öteki patrona sabah kahvaltısını götürürüm, onun harici yemek götürürsem götürürüm, başka türlü görmem onları yani. Şimdi bizim haşır neşir olduğumuz yani bizle ilgilenen sadece insan kaynakları vardır, biz ona şey yaparız başka türlü de patronla diyalogumuz yoktur. Yok ara ara çalıştım birçok altı yedi sene önceydi herhalde, 25 gün kadar tütün fabrikasında çalıştım. Ondan sonra orası kapandı, mevsimlik olduğu için zaten tütün fabrikası çok şey olmuyor ama o fabrika kapanmıştı daha doğrusu. Sonra kolumu kırınca bir büfede çalıştım iki üç hafta. Orası da orayı çalıştıran kişi oradaki ustaya devrettiği için ben de mecburen çıkmak zorunda kaldım. Çünkü o kendi ailesini çalıştıracaktı. İki hafta falan çalıştım, o zaman daha küçük oğlum okula falan gitmiyordu yani. Sonra bir iki sene ev temizliğine gittim. Sonra çok da bir çalışma hayatım olmadı yani hep evdeydim. Bekarken de sadece bir sene çalıştım ayakkabı fabrikasında, o kadar gerisi hep evde (gülüyor).

Karşılaştırırsam, eeee çalışmadan önceki, çok daha böyle içine kapanık işte mutsuz, her şeyden şüphe duyan, evde oturup sadece kendini kuran başka bir şey yok. Çalışırken biraz daha özgüven oluşuyor insanda. Yani sosyalleşiyorsun bir kere her şeyden önce. Sosyal oluyorsun, yani etrafında insanlar var ha çok da samimiyet kuramazsın ama o işte herkes de bir merhaba nasılsın demek bile insana o bile sosyalleşiyorsun, benim gözümde bilemiyorum yani. Seksen doksan kişi çalışıyor orda, on tanesiyle görüşmüyorsan mesela üst kademedir,

MT müşteri temsilcileri, işte İK'nın insan kaynaklarının tarafı çok fazla muhatap değilim, ama diğer üç katla herkesle şeyim var, yani işte çalışanlarla merhaba nasılsın işte bir veyahut da şakalaşyoruz veyahut da onlar bana laf atarlar şakalaşırız. Bayanlarla doğrusu. Yani çalışmak biraz daha iyi geldi bana. Evdeyken hayata küsmüştüm yani, şey yapıyorsun, yapacak bir şeyin yok, gidecek yerin yok. Dört duvarın arasındasın, arkadaşın yok, ailen uzak, her daim gidemiyorsun, onlar gelmiyor mesela. Bazen onu bile şey yapıyorsun işte benim ailem niye gelmiyor, kardeşlerim niye gelmiyor. Bekliyorsun bekliyorsun, böyle gözün yollarda kalıyor camlara bakıyorsun, ha şimdi bir tanesi gelir kapımı çalar diye bakıyorsun. Eee kimse gelmeyince bu sefer de çocuklar zaten herkes kendi havasında, biri televizyonun başında, birisi bilgisayarın başında. Senin çok yapacak bir şeyin yok yani. Oturuyorsun oturuyorsun, sonra akşam yemeği hazırlayacaksın. Eşin geliyor mesela yemeği yiyorsun, çayını içiyorsun, ondan sonra o alıyor gidiyor başını televizyona, televizyon seyrediyor, seninle ilgilenmiyor işte konuşmuyor. Hafta sonu olduğunda mesela ara ara gezmeye gideriz, o ayrı bir şey. Bazen eşime yaa diyorum senin hiç diyorum konuşacak bir şeyin yok mu diyorum. Ya gözün diyorum televizyonda ya telefonda diyorum, yani insan bir bırakır şu elindeki de karşındakini, e bugün naptın ne ettin tamam o kadar. Hiç bilmiyorum sohbet edecek bir konun yok senin. Ne konuşayım diyor ne bileyim diyorum yani işteyken bu kadar hani görüyorum gittiğim zaman iş yerine arkadaşlarıyla kakara kikiri haaaahahi muhabbet muhabbet, onlarla o kadar çok paylaşacağın şey var benlen yok mu diyorum bazen, boş ver ne yaparsa yapsın, o hala (gülüyor), huylu huyundan vazgeçer mi? Hala yemeğini yer çayını içer, geçer televizyonun karşısına, elinde telefon, telefona bakar televizyona bakar, ara ara televizyona bakar. Sürekli gözü telefonda, yok tabi şimdi ben iyi kötü az çok çalışıyorum bir katkı var, bir şeyim var, önceden şey gibi düşün, sadece tüketen ha ben çok öyle harcama yapan bir insan değilim, sevmem de yani çok fazla gereksiz şeye para harcamam. Bazen annemin diyor gene cimriliği tuttu. Hiçbir zaman savurgan olmadım yani, evlenmeden önce de annem bana pazara git derdi para verirdi, ee giderdim gene oradan birkaç kuruş gene şey yapardım, kendime en fazla aldığım ya çeyizlik bir şeydir ya çoraptır ya havludur ya şudur yani öyle gereksiz yere hiç para harcamadım, sevmiyorum da çünkü. Bir şey bana lazım değilse niye alayım ki onu yani kullanmayacaksam? Yeri gelir gereksiz alırız, almıyor değiliz, alıyoruz bir köşeye atıveriyoruz, unutuyoruz hatta belki aldığımızı. Çünkü şunu anladım ki yani hep şey vardır para kazanmak o kadar kolay değil, kolay para kazanmak ayrı bir şey ama emek vererek, alın teri dökerek kazandığın paranın kıymeti daha çok fazla. Çünkü biliyorsun ki ben buna güç tükettim, emek verdim, alın teri döktüm, onu harcamak, onu işte tutmak ya da daha farklı. Hiçbir zaman kolay para ben param cebimde olsun, en çok ihtiyaç duyarsam harcayayım. Ha bir de şu şey vardır bende, borcum olmasın param da olmasın, hiç borç yapmayı sevmem. Eşim bazen diyor ki işte biz niye borcu bitiremiyoruz ya borç niye bitmez biliyor musun? Bir tabak aldın taksitle aldın diyelim, haa taksitle şey bedava geliyormuş gibi oluyor ya üstüne gittim bir tabak daha aldım, onu da taksit yaptım üstüne bindirdin, onu bıraktın gittin diyelim masa aldın veyahut da onu da bırak eee ne oldu zincirleme, hepsinin taksiti birbirine geldi, aldığım para belli, yatırdığım taksit iki katı. Bu sefer tökezliyorsun, ister istemez çuvallıyorsun, bir yerde işin içinden çıkamıyorsun, hesap, hesap, hesap, evdeki yaptığın hesap çarşıya uymuyor. Hayat pahalı, diyorsun ki ben gideyim şeker alayım, şeker bugün farz edelim 10 lira ise yarın oluyor 12 lira, hayat çünkü çok pahalı. Bir markete gidiyorsun, en az alışveriş yaptın 200-300 lira. 300 çalış eee kazanmak için işyerine bir

haftanı vermen lazım. Kolaylıkla kazanılmıyor para, kolay da harcamayalım bence. Tutarsan zaten tutamıyoruz da ben bazen şaşıyorum işte çalışıyoruz, iki kişi çalışıyoruz, ha bir yerde bir birikimin var mı dersen maalesef yok, altının incin var desen yok çünkü ancak hayat mücadelesi, işte bir yerlere yetişmeye çalışıyorsun, taksit veriyorsun, çocukların var her gün ona işe giderken para bırakıyorsun işte *** ihtiyaçlarını görsünler. Yemek var içmek var elektrik fatura zaten faturalardan, elektrik, su, internet, telefon faturaları üç tane hat telefon var mesela. Fakir miyiz desen değiliz vallahi (gülüyor), fakir olsaydık üç tane hatlı telefonumuz olmazdı, her birimizin faturalı yani kullanıyoruz. Ondan sonra internet ona keza, tivibu ödüyorsun, değiştirecem çok kanal seyredeceğim e seyretme, normal uydu yayınlı televizyon seyret, o da ekstra bir para yani. Hani belki ordan bakınca yani haaa ne kadar paragöz ama işte hayat öyle değil paran varsa eğer, hani Nasrettin Hoca bu devir ye kürküm ye devri, kürkün ne kadar böyle parlak güzelse o zaman itibarın var. Ama üstündeki eğer eski bir çulsa o zaman itibarın yok. Senin kişiliğin işte iyiliğin yahut güzelliğin hiç para etmiyor. Bu zamanda ya güzel olacaksın ya zengin olacaksın o zaman itibar sahibi şey yapıyorlar seni, öyle bir zamandayız.

Dediğim gibi, yani çalıştığım yerlerde ben bekarken çalıştığım yerde ben kendim bıraktım, ondan sonra tekrar çağırdılar, biraz çalıştım sonra onlar çıkarttı. O ara işçi azaltma falan diyorlar ya. Bir yerde çalıştım dediğim gibi fabrika kapandı, bir yerde çalıştım, işte zaten ilk bir haftada şey yapıyorlar, seni gözetliyorlar işte nasıl iş yapıyor, işte hızlı mıdır, tembel midir, yavaş mıdır, şu mudur, bu mudur, işte el becerisine bakarlar. İlk bir hafta zaten büfede ben kendimi ispatladım diye düşünüyorum. Patron şeye dedi, ustaya, usta dedi abladan memnun musun? Çok memnunum, Allah razı olsun, becerikli, hızlı işte ben dediğim gibi çalışırken aman bana bir şey söyleyecekler korkusu var, ya işimi yapamazsam korkusu var. Bunu yaşadığım için de hep böyle (gülüyor) kendimi parçalarım. Şimdiki çalıştığım yer de öyle, ilk zamanlar o kadar yorgun, hala yoruluyorum ama ilk zamanlar ki gibi kendimi parçalamıyorum artık. Çünkü niye ya zaten ben bu işi yapacağım, bugün bitireceğim diye bir şey yok, yarın da o iş var yani. Ben her gün gidiyorum aynı işi yapıyorum, bir günde her tarafı böyle tam takım yapıp da kendimi de eve geliyorum bitik bir vaziyetteyim çünkü, niye? Aman bir şey demesinler, ben bütün işlere yetişeyim. Biraz daha artık yani zaman geçti kendimi ispatladım, yaptığım işler zaten belli ortada. Ben işte kendi ağzıyla söylüyor, sen niye kendini bu kadar parçalıyorsun, her yere yetişecem diye yapıyorsun, kimin gözüne girecen diyor, yaranacak mısın diyorlar. Yani o işte ordaki çalışanlar yani başka birimlerde benim işim yapan kişi değil orda işte kesimcisi var, işte makinacısı var, bilmem şuyu var buyu var yani. Özellikle baktığım katta iki kişi işte ben ablanın yaptığı işten memnunum, gayet temiz yapıyor işini, işte doğru yapıyor, düzenli yapıyor, kendi işi gibi yapıyor bize diyor yani. Kimseye yaranamazsın, bu kadar kendini öldürme. Bir günde bu kadar işi yapacağım diye niye parçalıyorsun ki kendini? Kimseye bir şey yapmazsın, kendine yaparsın, sağlığın bozulur yani ki öyle yani şu an hani derler ya dizlerde kireçlenme varsa yürüyüş yapın, ben akşama kadar 10 bin adım atıyorum (gülüyor), dizlerim daha kötü, ayaklarım ağrısından akşam gelince böyle kıpırdıyacak halim kalmıyor ama işte bende de şey var, yani kimse bana bir şey demesin. Çünkü kırılıyorum, kırıldığımı da belli etmem. Öyle bir yapıda bir insanım, yani ben sen beni kırdın demem yani sana, ben de bu sözünden üzüldüm veyahut da işte çok canım

acıdı söylediğin sözden hiç kimseye demem, kendi ailem de olsa yani. Yeri geliyor işte kardeşim bir şey söylüyor, yeri geliyor annem diyo veyahut babam yani herhangi olmadık bir şey söylese kırılısam bile belli etmem onlara kırıldığımı. Yok yani, dediğim gibi ben herkese aynı davranırım aynı şekilde yaklaşıyorum, kimseyle de yani şeyim yok, sadece bilgisayarlara bakan, bu şey, ne derler, ona bir bayan var onunla aramızda bir şey oldu, ben ona çok özveriyle yaklaşırdım, çok da itina gösterirdim o kişiye. Sürekli her gün giderim odasını işte temizliğini yaparım, gel git işlerini işte kendi orda içtiği bardaklar var, onu üçüncü kata götürürüm, bardaklarını yıkarım, suyunu doldurur getirirdim. Sonra bir gün ben yarım gün çalıştım, ertesi eeee sonra yarım günden sonra eve geldim, ertesi gün de hiç iş yapmadım temizlik yapmadım, başka iş, yani bizim idari amirimiz bizi başka işe yönlendirdi diğer bayanla, biz de orda akşama kadar başka işi yaptık. Hiçbir kata girmedik yani temizlik anlamında. Ondan sonra ertesi gün gittim, nerdesin sen dedi, cıngar çıkartacaktım dedi gelmediğin için. Niye çıkarıyorsun dedim cıngarı? Bilmem dedi. Ben de ... söylemek, yaaa şahsen üzüldüm. İnsan biraz hani derki kadına acaba bir şey mi oldu, hastalandı mı yani ...? Birine sorarsın yani sonuçta sen her katı bilen, giren çıkan işte insanlarla konuşan, yemeğe gidiyorsun yemekhanedekine sorarsın, nerede niye gelmedi yok falan diye bir şekilde yani öğrenirsin. Ben ona o kadar itina gösterirken o kalkıp bana o sözü söylemesi şahsen kırıldım. Hiçbir şey söylemedim, genel, her zamanki işime devam ettim, her gün gittiğim odasına ama konuşmuyoruz, ne günaydın diyoruz ne iyi akşamlar diyoruz, hiç bir şekilde. Sonra bu ha pandemiden dolayı da izne ayrıldıktan sonra 3 ay çalışmadım. 1 Temmuz'da iş başı yaptım, gene tabi her zamanki gibi gene gidiyorum odasına iş de yapıyorum çıkıyorum. Sonra sonra yavaş yavaş iyi akşamlar demeye başladım, işte günaydın, kolay gelsin. Sonra bir gün gene gittim kapısını çaldım, bunun kapısını, şey, odasına artık kartla giriliyor, benim kartım da orayı açmıyor tabii ki. Çaldım kapıyı açan olmadı, dedim herhalde bir yere gitti, fabrikanın her hangi bir yerinde şu an. Akşama doğru tekrar gittim, gene çaldım kapıyı gene açmadı, akşam olmuştu artık. Ertesi gün gittim akşama doğru gene kapıyı çaldım, kapıyı çaldım gene açan olmadı. İdari amirimizi aradım, böyle böyle hani temizlik yapmak için gireceğim ama yok mu burada? Ben dedi haber vereyim abla sana dedi. Aradı, abla dedi dışarıdaymış dedi ben gelip kapıyı açacağım dedi sen temizliğini yaparsın. Geldi, kapıyı açtı ben işimi yaptım, son çıkmadan önce çöpünü alıp çıkacağım ama çöpü almadan çıktım, unuttum çöpünü almayı. Unuttuğum için ben aradım dedim böyle böyle ya dedim ben dedim çöpü almayı unuttum, tamam abla dedi problem değil, yarın alırsın dedi. Ertesi gün gittim kapıyı çaldım, açtı daha adımımı içeri atar atmaz, gelme gelme dedi sana ihtiyacım yok. Kusura bakmayın dedim, yani dün dedim temizliği yaptım, ama dedim çöpü almayı unutmuşum dedim. Gerek yok dedi, bundan sonra dedi gelme. Siz bilirsiniz dedim hiçbir şey demedim çıktım. O gün bu gündür de bir daha odasına girmedim, temizlik yapmadım. Onun haricinde ben iş yerinde başka bir sıkıntı yaşamıyorum. Hiç kimseyle, yani böyle herkesle diyalogum çok iyidir, dediğim gibi çok samimiyet kurmam ama mesafem vardır, herkese de merhabam vardır yani. Bir şey istesem hemen abla, olur abla, yaparız abla, herkes böyle yani (Gülüyor). İşten çıktım eve geldim, direk elimi yıkar iş kıyafetlerimi çıkarırım, mutfığa girerim, yemek hazırda varsa onu hazırlarım, yoksa yeniden yaparım. Yemek yenir, bulaşık veyahut da ertesi gün yemeği hazırlarım, saat 9.30-10.00 gibi mutfaktan çıkıyorum. Ondan sonra zaten uyuma saati, dinlenme saati. Bazen yorgunluktan da uyuyamaz insan yani hep böyle çok uyumaktan değil de ben yorgunluktan uyuyamıyorum. Çünkü zaten orda yeterince gücünü tüketiyorsun,

geliyorsun bir de evde. Mesela işte çocuklar yemeği yer, eşim yer, herkes çekilir masa burada bekliyor, hadi şu toplayın masayı, kimse duymuyor beni. Ben sadece ben söylüyorum, ben dinliyorum, başka hiç kimse duymuyor beni yani. Eşim bağırır annenize yardım edin, e niye onlara söylüyorsun yani bir kerede sen al, ama hafta sonları yapar. Ne yapar, mesela süpürüyorsa o şey yapar, yerlere vileda yapar, mesela halı yıkancaksa küçük yolluk o yıkar, bazen lavaboyu falan ovar, öyle iş yapar. Ama canı isterse yapar, istemezse yapmaz o. Çok da böyle iş meraklısı değil (gülüyor), hatta önceden cam falan da silerdi sonra sonra bıraktı cam silmeyi, daha çok şey yapardı yani, şimdi biraz daha şey yapıyor yani. Bazen kızıyorum, diyorum ki sen çalışıyorsun, geliyorsun yemeği yiyip gelip burda ayaklarını uzatıp oturuyorsun, ben de çalışıyorum, ben niye ayaklarımı uzatıp oturamıyorum? Ben evde değilim ki diyorum, yani bir el atın hiç olmazsa yardım edin, ben de beş dakika önce oturayım da dinlenmeye çalışayım. Sen ne yapıyorsun diyorum burda, ben diyor şey sağlıyorum, işte ortada iş bölümü yapıyorum, sen şunu yap sen şunu yap eeee sen ne yapcan, ben dinleneceğim. Biz ne yapacağız ben dinlenmeyecek miyim? Bu kadar diyorum şey yapma diyorum rahat olma yaaa, azıcık da bana acı yani. Bak diyorum çalışmam haa, bazen tehdit ediyorum (gülüyor). Ama evde oturmak, çalışınca insan oturmayı şey yapar artık. Hani çalışma hayatına alışıyorsun, yoruluyorsun ama eline de gelecek diyorsun ki benim maaşım gelecek, evde oturunca kimse bize para, maaş vermiyor. Boş amelesin yani parasız amele (gülüyor). Çalışıyorsun ama hiçbir emeğinin karşılığı yok. En azından burada çalışıyorsun, al diyorlar bu da senin hakkın, ha ne kadar az olsa da yani Allah bereket versin, asgari ücret ama evde oturunca bir lira kimse vermez. En güzeli çalışmak yani.

Hafta sonu temizlikle geçiyor, bazen eğer bir şey lazım olursa çarşıya falan ineriz. Bazen çocukların işte canı sıkılıyor gezmeye götürürüz. Vallahi bizim en çok gittiğimiz yer Çankaya (gülüyor), Çankaya, Şirinyer Forbes, orayı gezeriz. İşte çocuklar dondurma ister, dondurma alırız veyahut da işte Burger King'den yemek, yemek istiyoruz derler oraya götürürüz. Çankaya'da zaten genelde şey geziyoruz, alet edevatın olduğu yerleri geziyoruz, cep telefoncuları geziyoruz, Kemeraltı'na gidiyoruz. İşte alışveriş zaten oraya gidin ki bizim Türk milletinin şeyi vardır, alışveriş yapma çılgınlığımız tutar bazen. Bundan iki hafta önceydi bir girdik (gülüyor), Kemeraltı'nın altını üstüne getirdik, onu da alalım şunu da iste, çocukların eşofmanları yok, eşofman alalım, ondan sonra benim işte giyeceğim bir şeyler alalım, şunu yapalım, hadi çerez alalım, hadi bir ayakkabı alalım, hadi şunu alalım oooo bir bakıyoruz ipin ucunu kaçırmışız (gülüyor), kendimizden haberimiz yok. Sonra oturup hesap yapınca aaaa biz ne yapmışız ya diyoruz bu kadar, ee ne yapmışız ipin ucunu kaçıırırsan tutamazsın sonra. Biraz haddi aşıyoruz yani aman diyoruz olsun, çalışıyoruz en azından, kimseye muhtaç değiliz. Yani 29 yaşında evlendim işte o gündür bu gündür de burada oturuyorum yani.

Yaaa Kemalpaşada'ki hayat, burası küçük bir yer, yaşam daha kolay, işte canın isterse çıkarsın istemezse çıkmazsın yani. Ben biraz çok fazla gezme meraklısı değilim, yani işte gidersem bir ablama giderdim veyahut da çalıştığımız dönemler arkadaşlarım maaşı aldık mı direk hadi dondurmacıya gidelim veya işte pideciye gidelim, maaşı aldık cebimize koyduk. Ondan sonra zaten hayatımız genel yarısı bahçede geçiyor, kiraz bahçesinde yaz geldi mi kışın zeytin toplamaya gidiyorsun, yazın kiraz topluyorsun. İşte çapa yapılacaksa çapa yapıyorsun, ilaçlanacaksa ilaç yapıyorsun, eeeee hep zaten annem babamla beraberdim. Büyük ablamla abim evliydi, büyük çocuk olarak ben vardım, oğlan kardeşim vardı, kız

kardeşim vardı. Sonra işte oğlan kardeşimi evlendirdik, üç sene biz birlikte oturduk yani gelinle, sonra ben evlendim buraya geldim. Ama şeydi, yani daha güzeldi herhalde. Yani güzeldi derken bekarlığın güzelliği vardı aslında. E yani bekarlık sultanlık derler ya hep. Hürsün, özgürsün kimseye bağlı değilsin, bir sorumluluğun yok. Yani kimse sana eeee şunu neden yaptın ha tabi soruyor, annen baban sormuyor değil yani mesela gezmeye gittin, nereye gidiyorsun der sorarlar hani. Bugün ben çocuğuma soruyorsam onlar da zamanında bana soruyordu. Bizim gittiğimiz çok böyle bir aktif bir yer değildi yani benim oturduğum yer, en fazla gideceğim ya akrabamdır ya dediğim gibi arkadaşlar toplanıp bir dondurmacıya gidersen, başka bir yere gidemezsin. Hani İzmir gibi işte her köşesine girip çıkmak gibi bir ihtimal yok, küçük bir alan hiç yani ben Kemeraltı'na oğlan kardeşimin düğününde kıyafet alışverişine geldim. Onun haricinde arkadaşlarla toplanıp gidelim de işte yok Kemeraltı'ydı, yok Çankaya'ydı Konak'dı, Alsancak'dı ben hiçbirini görmedim. Ben şimdi öğrendim yani şu 15 senede. 42 Otobüsü (gülüyor), buraya gelen 42 otobüsü yani başka da bir şey hatırlamıyorum zaten yani o ilk geldiğimde. Yani İzmir'e gelmişliğim var, dediğim gibi hani bir çocukken hatırlıyorum ben rahatsızdım, abimle ablam beni hastaneye getirdi. O zaman Tepecik hastanesi tek şey olarak var, şunu çok hiç unutmam aslında ablamgil getirdiler indik. Şimdi orda bir köprü var, Tepecik hastanesine gitmeden ama orda hatırladığım çok kötü kokunun olduğu hala daha var, bitmemiştir o yani o koku, bitmeyen var da. Gittik Tepecik hastanesinin kapısından çok dolu diye geri geldiğimizi biliyorum (gülüyor). Yani biz buraya giremeyiz, çok kalabalık işte hastane kapısının içeri girmedik, daha hastanenin duvarından korkuyoruz yani. Onu hatırlarım İzmir'de, ondan sonra bir de ben bekardım, şey ablamla kocası şeye gelmiştik, bir iki sefer fuara. İşte neye bindik, korku tüneline binmişim, bir de uçan halıya binmişim herhalde şey, ahtapota. Aklım çıkmıştı ahtapotta (gülüyor). Şu an zaten bin desen binmem bundan birkaç sene önce eşim uçan halıya bin dedi, inene kadar akla kararı seçtim, yani kendimi atacaktım aşağıya. Ben tir tir titriyorum o kakhaha atıyor, sinirimi bozmuştu. Şimdi adrenalini çok sevmiyorum herhalde, bir de şey var bende yükseklik korkusu var. Mesela iş yerinin komple mağazanın camları yerden tavana kadar, ben mağazada duran kızı çıkartıyorum merdivenin üstüne, en fazla çıktığım üç basamaktır dört demez yani (gülüyor). Oldum olası çocukken de yani ağaca hiç tırmanamazdım. Mahalledeki arkadaşlarla evimizin hemen aşağısı kocaman bir tarla alandı yani. Bir iki tane ağaç vardı üstünde, herkes o ağacın armut ağacıydı hatta, biri çitlenbik ağacı, biri armut ağacı. Herkes o armut ağacına tırmanırdı ben aşağıdan bakardım, çıkamazdım. Kaç senedir mesela kiraz bahçesi var, ağaca çık da yani işte biz merdivene sığa deriz, onun üstüne çıkıp toplarsın. En fazla dediğim gibi çıktığım iki, onun araları bu kadar var mesafesi basamaklar, üçüncüye dördüncüye çıkmam. Çünkü nedense böyle aşağı bakınca şeyim var, yani yükseklik korkusu ben bir türlü yenemedim. Mesela şey der idari amirim, abla senin bu korkunu yenelim mi? *** bu zamana kadar yenmedim dedim, şimdiden sonra hiç yenmem (gülüyor), yenmeye de niyetim yok yani. Adrenalini sevmiyorum öyle çok fazla, yani heyecan bana göre bir şey değil yaa, vallahi Gültepe'ye geldiğim ilk günden 15 sene sonra hala aynı, eeee sadece bir alışveriş için dışarı çıkarım Gültepe'de, başka da bir yere gitmem ya, aşağıya inmem, gittiğim en fazla Gültepe'nin merkezinde ya markettir ya bankadır(gülüyor). Hiçbir değişiklik yok yani burda, dediğim gibi çok fazda arkadaşım da yok, komşum da yok. Benden kaynaklı herhalde bilmiyorum ya ben çok seçiciyim ya da herkesi kendim gibi bir şey yakın bulmuyorum, samimiyet görmüyorum insanlardan. Belki onlar iyidirler, hani herkes kendi çapında iyidir de

ben kötüyümdür ya da kimseye kendimi sevdiremiyorumdur artık bilmiyorum ya. Komşu edinemedim ben çok fazla, kanka şeyi olmadı bende yani herkese aynı diyorum ya mesafem aynıdır işte, konuşma tavrım, tarzım herkese aynıdır ama etrafımda ne bileyim kankim, canım, ciğerim işte şuyum buyum bende yok o, nedense çözemedim. Bazen diyorum arkadaşım yok diyorum o da eşim de şey diyor, sen diyor kimseye arkadaşlık etmiyorsun, o zaman ben de bir kabahat var (gülüyor) ya da bende bir eksiklik var bilmiyorum. İnsanları hep kendimden uzak tutuyorum herhalde, yakın yani samimi aslında çok samimi bir insanımdır, ama niyeysen samimiyet görmüyorum herhalde etrafımda belki ondan kaynaklı bilemiyorum yani.

Yaa tabi canım ilk zamanlar çok şeydim, yani kendimden yabancı hissediyorsun ya ilk zamanlarda tabi şimdi artık öyle değil, şimdi annelere gittiğim zaman işte bir an önce ev gideyim diyorum. Artık belli bir zamandan sonra şey yapıyorsun, kendi evin var, kendi düzenin var, artık orası sana yabancı geliyor. Burası senin evin kendine ait bir düzenin var, yani bir rahatlığın var. Artık çoluk çocuk sahibi oluyorsun, sen de bir aile oluyorsun, bir birey oluyorsun, o yüzden artık alıştım yani buraya ha seviyor musun dersene sevmiyorum. Çünkü şey, çok yoz, yobaz bir yer, kişiler yani kişiler midir, yani semt olarak hiçbir gelişme yok, hiçbir farklılık yok diyorum, ya ilk geldiğim günde aynı durumdasın, on beş senedir de hala aynı bir çivi bir yere çakılmadı, bir aktivitesi yok. İşte yani herkes kendine yaşıyor burada, yani şurada hasta olsan kimse kapını çalıp da sen ölü müsün, sağ mısın diyen olmaz yani. Herkes kendi hayatını yaşıyor, çok nadirdir öyle bir iki kendi samimi olup birbirine gidip gelen. Herkese böyle şey, gözle bakanlar var işte, ha şu da şöyle bu da böyle, işte kötü anlamda yani, işte şunlardan hiç adam mı olur, şundan insan mı olur. İşte bunlar işte şöyle, kötü işte insanlık yok, komşuluk yok, yani herkesten her şey duyarsın buralarda. Bir de şey gibidir burası, Teksas gibidir, bazı geceler bakarsın dan dan dan silahlar patlar (gülüyor). Bir gün oturuyorum, bir baktım karşı tarafta kavga gürültü hiç bitmez burada zaten, polis gelir. Poliste bi şey bulamaz, çeker gider ordalık bir anda süt liman. Bakarsın yukarıdan bir kavga gürültü orası biter, ertesi gün bakarsın başka taraftan kavga gürültü yani bildiğin Teksas o yüzden pek sevmiyorum burayı yani şey gibi çok kavgacı bir yer burası meşhur yani, yıllardan beri herkes de söyler, *** aman aman yani herkesin dilindedir. Vallahi kadın yani kimse şimdi şöyle söyleyeyim hani kadınlar kimseden ben bir herhangi bir kötülük gördün mü görmedim onu söyleyeyim. Hani işte laf atmaktır herhangi bir tacizdir şudur budur, kavga sadece erkekler arasında yani ama kimse kimsenin karısına işte kızına şöyle böyle yan gözle baktığını görmem görmedim de yani. Ben de şey biraz yani dışarıyla ilişkim çok fazda olmadığı için yani evime girerim, evimden çıkar işime giderim. İşten önce de zaten evden çok fazda çıkmayan bir insanım, sadece bir işte arka sokakta markete giderim ekmeğimi alırım veyahut da ihtiyacımı alır çıkar gelirim evime yani dışarıyla çok fazda ilişki şeyim yok yani.

Yirmi yıl önce nasıl diyeyim, şimdi her şey var kolay, her şeye ulaşabiliyorsun. Yirmi yıl önce biraz daha bu kadar her şey bol bereketli veyahut da şey değildi. Biraz daha saygı vardı, biraz daha insanlar birbiriyle daha böyle kaynaşıktı, daha samimiyet vardı. Şimdi her şey maddiyat ve teknolojiye bağlı olduğu için artık ne arkadaşlık ne akrabalık ilişkileri ondan sonra her şey maddiyata bağlı oldu artık. Dediğim gibi az önce söyledim, paran varsa eğer seni el üstünde tutarlar, hani meşhur bir söz var ya zengine hayırlı olsun, fakire nerden buldun derler ya işte o şey vardır. Yirmi yıl önce bu yoktu insanlarda ama şimdi öyle aaa nerden

buldun? Çalıştım aldım nerden bulacağım? Çok yaşadım, elbette ki zamanında mesela biz evlendiğimizde dediğim gibi eşim tek başına çalışıyor asgari ücret düşük zamanlarda olsun, çok böyle yeri geliyor parasız kalıyorsun işte, yeri geliyor ekmek alacak para bulamıyorsun farzı misal, sora sora artık bir şeyler rayına oturduğu zaman düzene bindiği zaman artık biraz daha rahat nefes alıyorsun, bu sefer karşıdaki aaa sen ne yaptın da bunu yaptın, yaşadım yani yaşamadım değil. Mesela ben bileziklerde eee nerden buldun (gülüyor)? Nerden bulacağım? Yani çalıştın mı alıyorsun yani bir şekilde. Hani hep insanlar birbirine muhtaç yaşasın diye mi bakacaksın yani işte şunun durumu yok hep bana muhtaç yaşasın, ben ona verirsem o yesin veyahut da giyinsin. Ama ben emek harcıyorum, bir şeyler yapmaya çalışıyorum, belki kısıyorum, belki borçla yapıyorum veyahut da yani peşin alıyorum farzı misal sen onu nerden aldın sorusunu, ne güzel bak artık bir şeyler yapabiliyor kimseye de muhtaç değil hani demesi lazımken nerden buldun? Veyahut da çalışıyorsa eğer, bu paraları nereye gömdün? Yaa ortada olan bir para yok ki, çalışıyorsun ayılığın var sadece başka bir şeyin yok başka bir yerden bir gelirin yok, gökten para yağmıyor yani kimseye. Ha dediğim gibi evde otursan kimse kimseye para vermiyor, anca emek verecen.

Vallahi doğada geçer(gülüyor) şehirde pek olmaz, dağda bayırda gezen melek olur. Ben çünkü çocukken şey mesela biz affedersin hayvan bakardık işte keçilerimiz vardı, yer yer koyun olurdu, alırdım mesela takardım ipi boynuna, giderdim ormana, otlatırdım onu çıkar akşama doğru eve gelirdim. *** doğada geçerdi herhalde, şehri pek sevmiyorum ben. Şehir hayatı beni sıkıyor, yani işte sosyete mesela, sosyete ben sevmem yani işte sosyete hayat yani işte bildiğin sosyete hayatlar vardır. Yani işte şurada geziyorum, yok kafede geziyorum, yok işte restorana gidiyorum ben çok sevmiyorum öyle restorandır şudur. Dağda piknik yapmak daha zevklidir benim için. Mesela işte falanca yere tatile gittim otele, oraya gideceğine git dağda kamp yap. Ha hani dedim ya ben mesela adrenalin şeyim yoktur ama maceracı ruhum vardır, severim mesela dağda bayırda gezmeyi. Yani en fazda dağda bayırda geçen bir hayatım oldu yani(gülüyor), gül içerisinde ot toplansın mesela odun kırsın. Yani o tür şeyler. Çok güzel odun kırarım mesela, keşke biraz daha gözü açık olsaymışım, biraz daha kendini ifade eden yani haksızlıklara karşı sesimi çıkarabilseydim. Hep sustum, yani çok fazda kendini dışa vurabilen bir insan değilim. Her şeyi dediğim gibi içimde yaşadım, kini mi de, öfke mi de işte nefreti mi de, sevgimi de hep içimde yaşadım dışa hiç bir zaman yansıtmadım. Şimdiki aklım olsaydı, o zamanlar kendimi daha böyle geliştirdim, dışa yönelik olurdu yani birisine söylenmesi gereken sözü söylerdim içime atmazdım yani sineye çekmezdim. Biri bana kötülük yapıyorsa ona karşılığını verip haddini bildirmek isterdim. Ama şimdi duruyorum düşünüyorum bazen öyle olsaydım işte belki şu an çok farklı hayatım olurdu. E yani insanlar şimdi bende şu vardır, eşime karşı da olsun, çocuklarıma da karşı olsun bir yönetici gibi işte ben dedim oğlum yapılacaksa yapılacak, yapılmayacaksa yapılmayacak. Ama tabi hiçbir zaman o öyle olmadı ben ne istesem hep tersi oldu. O zamanlar biraz daha belki şey olabilirdim dediğim gibi yani dışa yönelik lafını söyleyen, haksızlık karşısında susmayan, bana yapılan haksızlığa karşı tepkisini gösteren birisi olsaydım. Yaa haksızlık şu anlamda haksızlık benim hayatıma müdahale edilmesini belki yani işte ben kendi hayatımı kendim yaşasaydım, birileri müdahale etmeseydi, sen şurda otur veyahut burda oturma burda otur. Veyahut da kalk ya da gez ya da gezme. İşte mesela ben eşimle tanıştığım zaman, beni ablam hadi işte gidelim tanışalım falan götürdü, belki o müdahale etmeseydi ben bugün

burada değildim. Tabi ay yazılmış o takdir o başka bir şey işte ilk evliliğimde itiraz etmiş olsaydım, hani hayır kati suretle istemiyorum, annemle babama o şeyi vermemiş olsaydım belki ben o evliliği yaşamayacaktım yani. Çok farklı bir şey yaşayacak, hayatıma küçük bir anı olarak kalmayacaktı. Ha şu an geçti gitti 25 sene oldu ama sonuçta o bir yerde kaldı yani, yaşadım ve bitti, çok şükür ki bitmiş. İşte hayatıma müdahale edilmeseydi belki ben de çok farklı birisi olurdu ya da kendimi o zamanlarda yetiştirmiş olsaydım, bugün çok farklı hayat yaşardım belki diyorum. Vallahi bu saatten sonra pek hayal düşünemiyorsun artık o hayal öncesinde oluyor, biraz daha genç yaşlarda oluyor, bu saatten sonrası artık hayatı nasıl yaşayacağımıza bakıyorsun. Gün bize ne getirecek, işte bugün başımıza ne gelecek, çocuklarımıza nasıl bir hayat bırakacağız. İşte eşimle neler yapabileceğiz çocuklarımıza dair. Bu saatten sonra onları düşünüyorsun yani. İşte günümüzü nasıl geçireceğiz, çocuklarımıza bir şey bırakabilecek miyiz? Bunları düşünüyorsun başka hayal yok yani, ha hayal var hayal olmaz mı? İşte eşimin mesela çok büyük hayali güzel bir araba almış işte ev almak, burdan gitmek başka şehre ilçeye gitmek, öyle hayallerimiz var burdan yani bu semtten gidip başka bir yerde oturmak, daha böyle rahat işte eksiği gediği bitmiş bir ev. Bazen diyorum aman bu işler de bitmedi diyorum, o diyor zaten işler biterse hayat bitmiş demektir. İş biter mi? bitmez. Yaşıyorsak eğer işte yiyeceğiz, tabak kirlenecek yıkayacağız, bir daha acıkacağız bir daha yemek yapacağız bir daha yemek yiyeceğiz tabak kirlenecek. Çamaşır yıkanacak, ev pislenecek, temizleyeceğiz. Yaşanan bir ev ise zaten toplanacak, dağılacak. Yaşanmayan bir ev zaten dağılmaz ki. Hayatta böyle iş bitmez hayat bitmez. Biz yaşayacağız, hayalde kuracağız, acı da çekeceğiz yani yeri gelecek üzüleceğiz, yeri gelecek sevineceğiz. Çok sevineceğimiz şeyler yaşayacağız ben de işte ileride çoluk çocuk büyüdüğü zaman işte onların evlilikleri olacak işte çocukları olacak torunları seveceğiz o hayaller vardır. Zaten ... gibi bütün her şey bitecek.

Nerede yaşamak isteriz, vallahi bana kalsa ben çok böyle dağlık, ormanlık önünde akasya olan bir yerde yaşamak isterdim. Sabah kalktığımda böyle kuş sesleriyle uyanmak. Yani İzmir'de yaşayabileceğin en güzel yerlerden bir tanesi neresi olur, mesela Buca Mevlana tarafları, orada böyle müstakil evler var, önü bahçeli. Ben hep öyle isterim, tek katlı müstakil olsun önünde bahçesi olsun, sabah kalkıp böyle işte çiçeklerime bakayım, onları sulayım, bahçesini yıkayayım, önünde bahçesi işte belli bir yere kadar yıkanacak yeri olsun. Ağaçları sulayayım, içine ağaç dikeyim, sebze dikeyim, çiçek dikeyim. Tepemde bulutlardan başka bir şey olmasın(gülüyor), kimse oturmasın başımın üstünde. Eşimde şey ister mesela apartman dairesi olsun, ben sevmiyorum apartmanı. Çünkü apartman bana soğuk geliyor yani soğuk anlamında samimiyetsiz geliyor apartman, herkes kapısını kapatıyor kimsenin kimseyle ilgisi yok. Böyle otursan yere böyle müstakil olan bir yer yani komşuluğu olan bir yer. Bir ihtiyacın olduğu zaman komşu şu ihtiyacım var bana el uzat yardım et veyahut da şu eksiğim var diyebileceğin zaten o zamanlar kalmadı artık da. Vardır gene dipte köşede bir yerlerde onlar yani. İster istemez bulursun ama sadece bizimkisi hayaldir işte.

Son yirmi yıldır Türkiye'de vallahi son 2020'yi sorarsan çok fena geçti de (gülüyor) yani hiç gelmeseydi daha iyiydi. Biraz daha hayat kimine göre kolay kimine göre zor. Yani bu aslında her zamanın kendine göre bir zorluğu var, zengin her zaman gene zengindir, fakir her zaman fakirdir. Şimdi şöyle bir şey var artık zenginler sadece kendisi için zengin, fakiri gözetmiyor, yoksulu gözetmiyor, aç mı, susuz mu, demiyor. Haa şimdi şöyle bir şey var hastaneler biraz

daha kolaylaştı. Önceden bir ilaç almak için bile saatlerce sıra bekliyorduk, şimdi istediğin eczaneye git ordan alabiliyorsun. Ondan sonra okullar biraz daha şey, tabi öğrencilerin öğretmenlere saygısı yok o ayrı bir şey de eğitimde biraz daha şeyiz önceden kitap almak paraylaydı şimdi biraz daha hani kolay yani devlet veriyor. Her halde biraz daha hayat kimine göre dediğim gibi çok kolay, dar gelirli için ha her zaman için zordu hala daha zor yani değişen bir şey yok.